

www.dvde.com

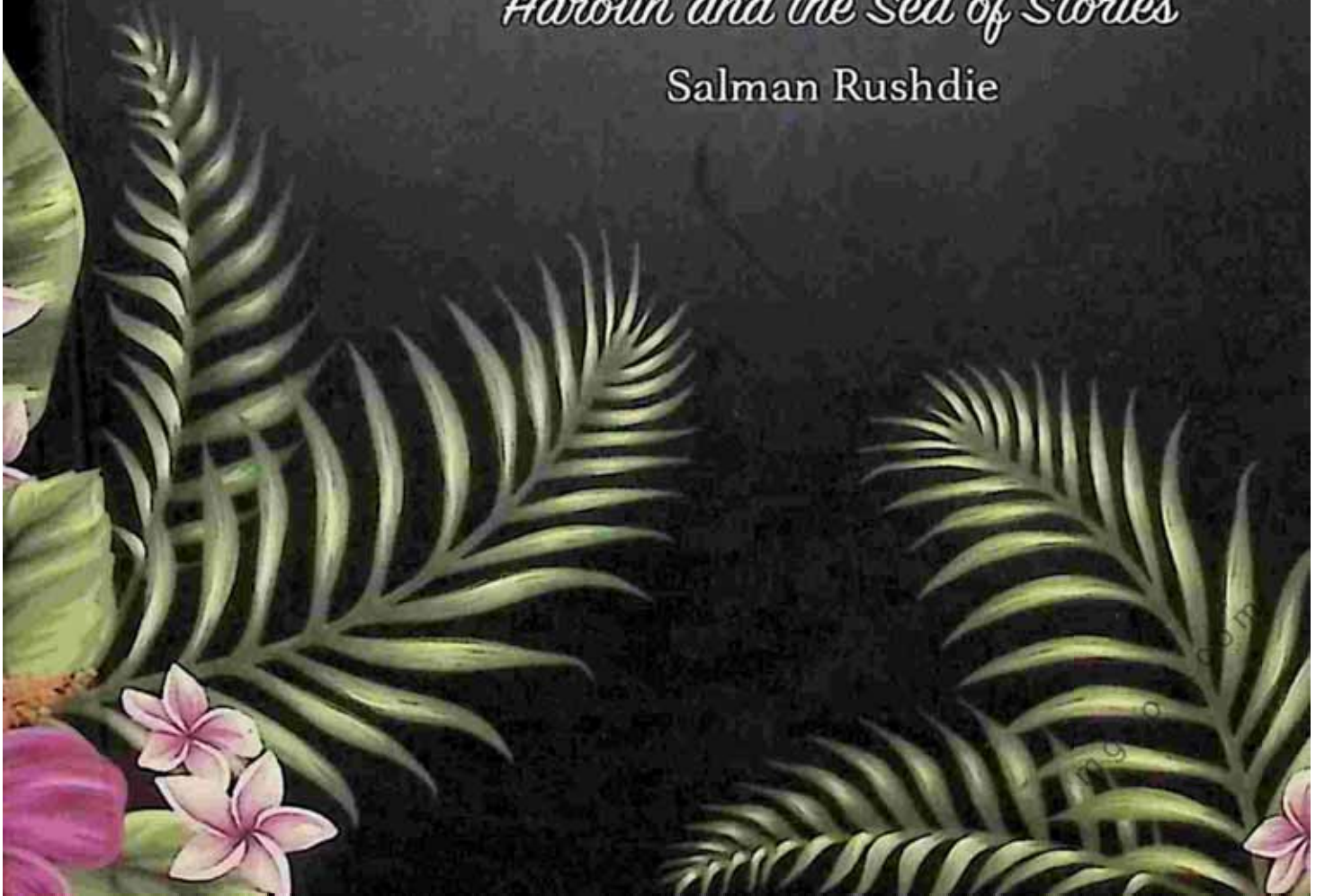
SAMPLE BOOK

မောင်ဒေး၊ မြန်မာပြန်၊
ပုံပြောဆရာရဲ့သား

Haroun and the Sea of Stories

Salman Rushdie

mgvooe.com

SAMPLE BOOK

ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ဟာ အတ်လမ်းကောင်းကိုကြိုက်တဲ့ လူတိုင်းအတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ စာပေပါရမီဆူးသူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရာလည်း ဖြစ်ပါတယ်။

တော်ဖင်ကင်း: Stephen King

mgvooe.com

Cover Design: Maung Day

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်စင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်။ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်နှင့် - စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၁)
အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ်(၁၄၇)၊ (၅၁)လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း - မောင်ဒေ
တန်ဖိုး - ၃၂၀၀ ကျပ်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

မောင်ဒေး၊ မြန်မာပြန်၊
ပုံပြောဆရာရဲ့သား

Haroun and the Sea of Stories

Salman Rushdie

ဘာသာပြန်သူရဲ့ မှတ်ချက်

ဆာလ်မန်းရပ်ရှီဒီ ဆိုရင် သူ့ရဲ့ Satanic Verses ဆိုတဲ့စာအုပ်ကြီးကို တန်းမြင်တတ်ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စာအုပ်တွေကို မဖတ်ဖူးတဲ့သူတွေတောင် ဒီစာအုပ်ကြောင့် ရပ်ရှီဒီရဲ့ နာမည်ကိုတော့ သိနေကြတယ်။ ပြဿနာ တော်တော် များခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ကုန်အာန်ကျမ်းစာထဲက အကြောင်းအရာ တွေကို မဖွယ်မရာ အနေအထားမျိုးတွေနဲ့ ရည်ညွှန်းသုံးစွဲထားတယ်ဆိုပြီး မွတ်စလင် အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲမှာ ဆူဆူညံညံဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆန္ဒပြမှုတွေ၊ စာအုပ်ဆိုင်မီးရှို့မှုတွေ၊ ဘာသာပြန်ဆရာတွေ အတိုက်အခိုက်ခံရတာတွေ (ဒီစာအုပ်ကို ဂျပန်ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ ဟီတိုရှိ အီဂါရာရှိဆိုရင် အသက်တောင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်)၊ စသဖြင့် ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီကာလက အိရန်နိုင်ငံရဲ့ ဥဗ္ဘျောင် အယာတိုလာခိုမေနီက ဖျံသံဝါထုတ်ပြီး ရပ်ရှီဒီကို တွေ့တဲ့ နေရာမှာသတ်ဖို့ ဆော်ဩခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တမ်းမှာလည်း ရပ်ရှီဒီကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတွေ ရှိလာတာကြောင့် ယူကေအစိုးရက သူ့ကို ရဲ့ အစောင့်အကြပ်နဲ့ နေထိုင်စေခဲ့တဲ့အထိပါပဲ။ Satanic Verses စာအုပ် ထွက်တာက ၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဟာ ရပ်ရှီဒီရဲ့ ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့တယ်။

အခုဘာသာပြန်ထားတဲ့ Haroun and the Sea of Stories ဝတ္ထုက ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထွက်လာပါတယ်။ Satanic Verses ပြီးနောက်မှာ ထွက်လာတဲ့

စာအုပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ Satanic Verses ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေကြောင့် ရုပ်ရှင်ဒီဟာ အိမ်တွင်းအောင်းခဲ့ရသလို သူ့ရဲ့ သားဖြစ်သူနဲ့လည်း အချိန်အတော်ကြာ ခွဲနေခဲ့ရတယ်။ Haroun and the Sea of Stories စာအုပ်ကို အဲဒီ သားဖြစ်သူအတွက် သူ ရည်ညွှန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုထဲက ပုံပြောဆရာဟာ ရုတ်တရက် ပုံမပြောနိုင်တော့ဘဲ ပုံပြောမယ်ဟန်ပြင်ရင် ထစ်ထစ်အအ ဖြစ်ရတာဟာ ရုပ်ရှင်ဒီကိုယ်တိုင် ခံစားနေရတဲ့ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆို ရေးသားခွင့် ပြဿနာကို ရည်ညွှန်းပုံရပြီး၊ သူ့ရဲ့ သားဖြစ်သူက ဖခင် ပုံပြောဆရာရဲ့ ပြဿနာကို ကူရှင်းပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီဝတ္ထုထဲက အဓိကဇာတ်ကောင်သားအဖဟာ ရုပ်ရှင်ဒီနဲ့ သူ့ရဲ့သားကို ကိုယ်စားပြု ရည်ညွှန်း တယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုဟာ တကယ့်ဘဝ၊ တကယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း အများကြီး ရည်ညွှန်းထားပြီး အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ဒီရဲ့ ဇာတ်နိင်ငံဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံကို မြင်တွေ့ခွင့်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ကမ္ဘာစာပေထဲက ရုပ်ရှင်ဒီအပေါ် လွမ်းမိုးမှုရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်တွေကိုလည်း လှမ်းပြီး မျက်စိပစ်ပြထားတာတွေ ပါရှိ ပါတယ်။ ဖတ်ပျော်တဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရှင်ဒီကိုယ်တိုင်က ဒီစာအုပ်ကို မြတ်နိုးတယ်လို့ သိရပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ဒီကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်က အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဘုံဘောမှာ မွေးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယူကေနဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတို့မှာ အနေများပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဝတ္ထုတွေဟာ မက်ဂျစ်ကယ်ရီယယ်လစ်ဇင်နဲ့ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုတို့ကို ပေါင်းစပ် ရေးသားတာလို့ ဆိုကြပါတယ်။ နိုင်ငံတကာစာပေကို နှံ့စပ်စွာ ဖတ်ရှုတတ်သူဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ဒီက သူ့အပေါ် စာပေဩဇာရှိသူတွေအဖြစ် ဂျိမ်းစ်ဂျွန်စ်၊ အီထားလိုကယ်လ်ဗီး နီ၊ ဖရန်ဇ် ကာဖ်ကာ၊ ဖရန်ဇ်ဟားဘတ်၊ ထောမတ်စ် ပင်ချင်နံ၊ ဂါဘရီယယ် ဂါရ်စီယာ မားရ်ကတ်စ်၊ ဂျေဂျီ ဘဲလ္လာဒီနဲ့ ဝီလျံမ် အက်စ် ဘရော့ဇ်တို့ကို ရွေးထုတ်ပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ Midnight's Children စာအုပ် (၁၉၈၁) ဟာ အောင်မြင်ကျော်ကြားပြီး The Booker Prize ဆွတ်ခူးခဲ့ပါတယ်။

(၁)

အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှားဘုရင်

တစ်ခါတုန်းက အကွေ့ရာလို့ အမည်ရတဲ့ နိုင်ငံမှာ ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့တစ်မြို့ ရှိပါတယ်။ မြို့တကာ မြို့တွေထဲမှာ အပူဆွေးဆုံး မြို့ပဲ။ အလွန်အမင်းကြီးကို ပူဆွေးလှတာမို့ အဲဒီမြို့ဟာ သူ့ရဲ့ နာမည်ကိုတောင် ပြန်မေ့နေပါတယ်။ သူ တည်ရှိနေတာကတော့ သူ့လိုပဲ အလားတူ ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေတဲ့ ပင်လယ်တစ်ခု ရဲ့ နံဘေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီပင်လယ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းငါးတွေ ရှိပြီး အဲဒီငါးတွေဟာ အင်မတန်မှကို စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းတာမို့ သူတို့ကို စားမိရင် ကောင်းကင်ကြီးက ပြာလဲ့တောက်ပနေရင်တောင်မှပဲ စားမိတဲ့ သူဟာ လွမ်းဆွေးမှုတွေကို လေချဉ်တက်ပါတယ်။

ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ စက်ရုံကြီးတွေ ရှိတယ်။ (ကျွန်တော်ကြားသိရတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့) အဲဒီစက်ရုံတွေထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှု ကို ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးပြီး ကမ္ဘာအနှံ့ကို တင်ပို့ပါတယ်။ တင်ပို့သလောက်လည်း လောက်ငတယ် မရှိပါဘူး။ အဲဒီစက်ရုံတွေရဲ့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်တွေကနေ မီးခိုးမည်းမည်းတွေ ထွက်လာပြီး မြို့ရဲ့အထက် ကောင်းကင်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ်ရာ သတင်းတစ်ခုလို အံ့ဆိုင်နေတတ်ပါတယ်။

ကွဲပျက်နေတဲ့ နှလုံးသားတွေနဲ့ တူတဲ့ အဆောက်အအုံ အပျက်အစီး ဇန်တစ်ခုရဲ့ အလွန်၊ မြို့ရဲ့ အတွင်းကျကျ တစ်နေရာမှာ လူပျော်လေး တစ်ယောက် နေတယ်။ အဲဒီလူပျော်လေးကတော့ ဟာရွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ ပုံပြောဆရာ ရာရှစ်ခါလီဖာရဲ့ တစ်ဦးတည်း သော သားပေါ့။ ရာရှစ်ခါလီဖာရဲ့ ရယ်ရယ်မောမော နေတတ် ထိုင်တတ် ပုံကလည်း ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့ကြီးတစ်လျှောက် တော်တော်လေးကို နာမည် ကျော်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ဆိုသလို ရှည်ရှည်၊ တိုတို၊ ကွေ့ကွေ့ဝိုက်ဝိုက် ပုံပြင်တွေက မရပ်မနား ထွက်နေတာမို့ သူ့ကို လူတွေက နာမည်နှစ်မျိုးနဲ့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ပရိသတ်တွေကတော့ ပင်လယ်မှာ ဝမ်းနည်းငါးတွေ ပြည့်နှက်နေသလို ပျော်စရာပုံပြင်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ‘ဉာဏ်ပညာအိုး ရာရှစ်’ လို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေကတော့ ‘အရည်မရ၊ အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှား ဘုရင်’ လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ဇနီး ဆိုရာယာအတွက်ကတော့ ရာရှစ် ဟာ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း အပြစ်ပြောစရာ မရှိလောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လင်ယောက်ျားပေါ့။ အဲဒီနှစ်ကာလတွေ အတွင်းမှာ ကောင်လေး ဟာရွန်းဟာလည်း စိတ်ညစ်စရာတွေ၊ မျက်မှောင်ကြုတ် ပြီး နေရတာတွေ မရှိဘဲ သူ့အဖေရဲ့ ရယ်ရယ်မောမော နေတတ်မှု၊ သူ့ အမေရဲ့ ချိုမြတဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့အတူ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ပြဿနာ ရောက်လာပါလေရော။ (မြို့ကြီးရဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုဟာ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် သူတို့ရဲ့ အိမ်လေးထဲကို တိတ်တိတ် ကလေး ဝင်လာတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။)

တစ်ရက်မှာတော့ ဆိုရာယာဟာ သီချင်းဆိုနေရင်းက စာသားကို အပြီးမသတ်ဘဲ ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ပြဿနာ တစ်ခုခုတော့ ရောက်လာတော့ မယ်ဆိုတာကို ဟာရွန်း ရိပ်စားမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီပြဿနာရဲ့ အတိုင်းအဆကိုတော့ သူ မတွေးကြည့်မိပါဘူး။

ရာရှစ်ခါလီဖာကတော့ ပုံပြင်တွေ ဖန်တီး ပြောဆိုနေရတာနဲ့ပဲ အမြဲအလုပ်ရှုပ်နေပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဆိုရာယာ တစ်ယောက် သီချင်းမဆိုတော့

တာကို သတိမထားမိပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်လည်း အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရာရှစ်ကလည်း အလုပ်များတဲ့ လူလေ။ ပုံပြောဖို့ သူ့ကို လာခေါ်တဲ့ လူတွေက အမြဲရှိနေတာ။ သူက 'ဉာဏ်ပညာအိုး' ပဲလေ။ နာမည်ကျော် 'အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတိုရဲ့ ရှားဘုရင်' ပဲလေ။ ပုံပြောလေ့ကျင့်လိုက်၊ ပရိသတ်ရှေ့ ထွက်လိုက်နဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ အချိန်တော်တော်များများက စတိတ်စင်ပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးရတာ ဆိုတော့ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ဘူး။ အိမ်နဲ့ မျက်ခြည်ပြတ်နေတယ် ဆိုပါတော့။ သူက နယ်လှည့်ပြီး ပုံပြောနေချိန်မှာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဆိုရာယာကတော့ တစ်ကိုယ်တည်း မိုးတွေ အုံ့ဆိုင်း၊ မိုးတွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခြိမ်းပြီး မုန်တိုင်း တစ်ခုကို အစပြုနေတော့တယ်။

များသောအားဖြင့် ဟာရွန်းက သူ့အဖေနဲ့ လိုက်လိုက်သွားတယ်။ သူ့အဖေက သူ့အတွက် မှော်ဆရာပဲလေ။ ဒါကတော့ ငြင်းမရတဲ့ အချက်ပဲ။ ရာရှစ်က တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းကြားကလေးမှာ အဆင်ပြေသလို ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ စတိတ်စင်လေးပေါ်ကို တက်သွားလိမ့်မယ်။ လမ်းကြားကလေးထဲမှာတော့ ပေတီပေစုတ်နဲ့ ကလေးတွေ၊ သွားမရှိတော့တဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေက ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေရာယူပြီး ဖုန်တောထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေကြတာပေါ့။ ရာရှစ်က ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ကို စပြောပြီ ဆိုတာနဲ့ မြို့ထဲမှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ နွားတွေတောင် လမ်းလျှောက်တာကို ရပ်ပြီး နားစွင့်ကြလိမ့်မယ်။ မျောက်တွေကလည်း အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်ကနေ ကွီကွီကွကွ အသံထွက်ပြီး အားပေး ထောက်ခံကြလိမ့်မယ်။ သစ်ပင်တွေပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြက်တူရွေးတွေကလည်း ရာရှစ်ရဲ့ အသံကို လိုက်လံတုပကြလိမ့်မယ်။

ဟာရွန်းကတော့ သူ့ရဲ့ အဖေဟာ ဆပ်ကပ်ထဲကလို ဘောလုံးတွေကို ပစ်မြှောက်ကစားသူ တစ်ယောက်လို့ မကြာခဏ တွေးဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အဖေဟာ မတူညီတဲ့ ပုံပြင်တွေ အများကြီးကို မွှေနှောက်ဖန်တီးပြီး ပြောပြတတ်လို့ပါပဲ။ ပုံပြင်တွေ အများကြီးကို တစ်ချိန်တည်းမှာ မွှေနှောက် ပြောနေပေမယ့် မှားယွင်းသွားတာမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။

အဲဒီလောက် များပြားတဲ့ ပုံပြင်တွေ ဘယ်က ရောက်လာသလဲ။ ကြည့်ရသလောက်တော့ ရာရှစ်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့ ပြည့်ပြည့်မောက်မောက် နီနီရဲရဲနှုတ်ခမ်းတွေကို အပြုံးလေးနဲ့ ဟလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ဇာတ်လမ်းတွေ အသစ်တွေက ဝေါခနဲ ထွက်လာပုံရပါတယ်။ မှော်ပညာတွေ၊ အချစ်ကိစ္စတွေ၊

mg...e.com

ဘုရင့်သမီးတော်တွေ၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဦးရီးတော်တွေ၊ ဝဖီးနေတဲ့ ကြီးတော်
တွေ၊ အဝါရောင် ဘောင်းဘီအကွက်တွေဝတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့
ပိုက်စတားတွေ၊ အင်မတန်လှပတဲ့ နေရာအကွက်အကွင်းတွေ၊ သူရဲဘော
ကြောင်တဲ့ လူတွေ၊ သူရဲကောင်းတွေ၊ တိုက်ပွဲ ခိုက်ပွဲတွေ၊ ပြီးတော့ နားစွဲ
လွယ်တဲ့ သီချင်းတွေ အဲသလို အရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ပုံပြင်တွေပေါ့။

“ဘယ်အရာမဆို တစ်နေရာရာကတော့ လာရမှာပဲ။ ဒီပုံပြင်တွေ
လည်း သူ့ဟာသူ အလိုလိုဖြစ်လာတာမျိုးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။”

ဆိုပြီး ဟာရွန်း တွေးကြည့်မိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အဖေကို ဒီမေးခွန်း မေးလိုက်တိုင်း “အရည်မရ၊
အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှားဘုရင်ကြီး”က (အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်)
အပြင်ကို အနည်းငယ် ပြူးထွက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေကို မေးလိုက်ပြီး၊
လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ဗိုက်ကို တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး၊ သူ့ရဲ့ လက်မကို သူ့ရဲ့
ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး အရည်မျိုချတဲ့ အသံကို လုပ်ပြပါတယ်။ ဂလု၊
ဂလု၊ ဂလု။ သူ့ရဲ့အဖေ ဒီလိုလုပ်ပြတာကို ဟာရွန်း အင်မတန်မှပဲ မုန်း
တယ်။

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ အဖေရာ။ အဲဒီ ပုံပြင်တွေ ဘယ်က
လာတာလဲ”

လို့ ဟာရွန်းက တွန်းပြီး မေးတဲ့အခါ ရာရှစ်က သူ့ရဲ့မျက်ခုံးမွေး
တွေကို နားလည်ရခက်တဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ ဘယ်ညာ အပေါ်အောက်
လှုပ်နေလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကိုလည်း စုန်းမတွေ
လုပ်တတ်သလို လေထဲမှာ မြောက်ပြီး တွန့်လိမ် ကွေးကောက် ပြလိမ့်မယ်။
အဲဒီနောက် “ကြီးမားကျယ်ပြောတဲ့ ပုံပြင်ပင်လယ်ထဲကနေ လာတာပေါ့။
အဲဒီ ပင်လယ်ထဲက ရေပူပူနွေးနွေးတွေကို သောက်လိုက်တဲ့အခါ ပုံပြော
စွမ်းရည်တွေ ပြည့်လာတာပေါ့” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

အဲဒီစကားကို ကြားရတဲ့အခါ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းကို
ကလိ ကလိ ဖြစ်လာတယ်။

“ဒါဆိုရင် အဲဒီ ရေပူပူနွေးနွေးတွေကို ဘယ်မှာ သိမ်းသလဲပြော။
ရေပူထည့်တဲ့ အိတ်တွေထဲမှာ သိမ်းထားမှာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ သားတော့
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

လို့ သူ့ရဲ့ အဖေကို ပါးပါးနပ်နပ် ပြန်ငြင်းပါတယ်။

“ရေနတ်သားတွေ ကိုယ်တိုင် တပ်ဆင်ထားတဲ့ ရေပိုက်ခေါင်းကနေ ယူရတာကွ။ အဲဒီရေပိုက်ခေါင်းကို လူတိုင်းမမြင်ရဘူး။ စာရင်းပေါက်တဲ့ လူမှ မြင်ရတာ”

လို့ ရာရှစ်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါဆိုရင် စာရင်းပေါက်တဲ့လူဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ”

“အိုး၊ အဲဒါကတော့ ရှင်းပြဖို့ အင်မတန်ခက်လှပါတယ် သား ရယ်”

ဟာရွန်းက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ရေနတ်သားဆိုတာလည်း သားတော့ မမြင်ဖူးပါဘူး”

ဒီအခါ ရာရှစ်က ပခုံးတွန့်လိုက်တယ်။

“မင်းက အိပ်ပုပ်ကြီးတော့ နွားနို့ပို့တဲ့ လူကိုတောင် မြင်ဖူးလို့ လားကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ လာပို့တဲ့ နွားနို့ကိုတော့ သောက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အမေးအမြန်းတွေ အငြင်းအခုံတွေ လုပ်မနေနဲ့တော့။ ပုံပြင်တွေကို နားထောင်ခွင့် ရတာကိုပဲ ကျေနပ်လိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

လို့ သားဖြစ်သူကို ပြန်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါ အငြင်းအခုံရဲ့ အဆုံးသတ်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ရက်မှာတော့ ဟာရွန်းက အမေးအမြန်း ထပ်ပြီး ထူမိတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့တစ်တွေ ဒုက္ခရောက်ကြရပါလေရော။

ဟာရွန်းတို့ မိသားစုဟာ တိုက်အိမ်ငယ်လေး တစ်လုံးရဲ့ အောက်ထပ် မှာ နေကြပါတယ်။ နံရံတွေက ပန်းရောင်၊ ပြတင်းပေါက်တွေက အဏုမြူ စိမ်း၊ လက်ရန်းသံချောင်း ကွေးကွေးလေးတွေ ပါတဲ့ ဝရန်တာတွေက အပြာ ရောင်နဲ့မို့ (ဟာရွန်းရဲ့ မျက်စိထဲမှာတော့) တိုက်အိမ်လေးဟာ အဆောက်အအုံ တစ်ခုနဲ့ မတူဘဲ ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနဲ့သာ ပိုတူနေတော့တယ်။ ခမ်းနားတဲ့ အိမ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာတဲ့ လူတွေ နေတဲ့ မိုးမျှော် တိုက်ကြီးတွေနဲ့ တခြားစီပေါ့။ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေရဲ့ အိမ်နဲ့လည်း မတူပြန်

ဘူး။ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေဟာ ကတ်ထူပုံးတွေ၊ ပလတ်စတစ် အစကြီးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ခနော်နီခနော်နဲ့ တဲအိမ်တွေမှာ နေကြရတယ်။ အဲဒီ တဲတွေကို မျှော်လင့်ချက် ပျက်သုဉ်းခြင်းဆိုတဲ့ ကော်နဲ့ တွဲဆက်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီထက် ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ ရှိသေးတယ်။ သူတို့မှာကျတော့ နေရာ အိမ်ကို မရှိတာ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်ခန်းတွေ ရှေ့မှာ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ကြရတယ်။ အဲဒီလို အိပ်စရာလေး တစ်နေရာအတွက် ဒေသခံ ဂိုဏ်းစတားတွေကို ပိုက်ဆံပေးရသေး။ ဒီတော့ အမှန်ကို ပြောမယ်ဆိုရင် ဟာရွန်းလေး ကံကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းတဲ့ကံ ဆိုတာကလည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်ဆိုသလို ကုန်ဆုံးသွားတတ်ပါတယ်။ အခုတင်ပဲ ကံကောင်း ခြင်း ကြယ်လေးက ကိုယ့်ကို စောင့်ရှောက်နေတယ်။ ခဏနေတော့ ပျောက် သွားရော။

ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့ထဲမှာ ရှိတဲ့ အိမ်အများစုဟာ မိသားစုဝင် အရေအတွက်များတဲ့ အိမ်တွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ ကလေး တွေမှာ ရောဂါထူပြောပြီး အငတ်ဘေးလည်း ကြုံကြရတယ်။ ချမ်းသာတဲ့ ကလေးတွေကျတော့ အလွန်အကျွံ စားသောက်ကြပြီး ငါ့မိဘမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် ရှိတယ်၊ နင့်မိဘမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုပြီးမှ ငြင်းခုံကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မိဘတွေဟာ ဘာကြောင့် ကလေးများများ မယူရ တာလဲလို့ ဟာရွန်း တွေးတယ်။ သူ့ရဲ့ အဖေကို မေးကြည့်တဲ့အခါ ရှင်းလင်း တဲ့ အဖေကို ပြန်မရပါဘူး။

“ငါ့သား ဟာရွန်းခါလီဖာရေ၊ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း သိထားတာ ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတယ်ကွ”

လို့ ရာရှစ်က ပြန်ဖြေတယ်။ သူ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ။ ရာရှစ်က ဆက်ရှင်းပြတယ်။

“မင်းရယ်လို့ ဖြစ်လာအောင် အဖေတို့ ကြိုးစားကြတုန်းက အဖေတို့မှာ ရှိသမျှ ကလေး ဖြစ်စေတဲ့ အရာတွေကို အကုန်သုံးစွဲလိုက်တာ။ အခု မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဲဒီအရာတွေအားလုံး သွားစုနေတာပေါ့။”

ကလေး ၄ ယောက်၊ ၅ ယောက်စာလောက်ကို ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း သိထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတယ်လို့ ပြောတာပေါ့ကွယ်”

ရာရှစ်ခါလီဖာဟာ မေးခွန်းတွေကို တဲ့တိုး ဖြေဆိုနိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ရှည်လျားကွေ့ဝိုက်တဲ့ လမ်းသာ ရှိလို့ကတော့ ဖြတ်လမ်းကို ဘယ်တော့မှ မလိုက်ချင်သူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုရာယာက ဟာရွန်းကို ပိုပြီး ရိုးရှင်းတဲ့ အဖြေ ဝင်ပေးလိုက်တယ်။

“နောက်ထပ် ကလေးရဖို့ အမေတို့ ကြိုးစားကြသေးတယ်။ ကလေး ယူတဲ့ ကိစ္စက သိပ်လွယ်ကူတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ ဆင်းဂပွတာတို့ လင်မယားကိုပဲ ကြည့်လေ” လို့ ဆိုရာယာက ပြောတယ်။

ဆင်းဂပွတာတို့ လင်မယားက တိုက်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ နေကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ မစ္စတာဂပွတာက မြို့တော်ဝန်ရုံးမှာ စာရေးတစ်ယောက်အဖြစ် အလုပ်လုပ်တယ်။ ဝါးခြမ်းပြားလို ပိန်လိုပြီး စကားပြောတဲ့အခါ အသံက လည်း ညောင်နာနာနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကပ်စေးလည်း နှံ့ပါတယ်။ သူမိန်းမ အိုနီတာဂပွတာ ကျပြန်တော့လည်း ရက်ရက်ရောရော ရှိပြီး၊ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် စကားပြောတတ်ပြီး၊ ဝလိုက်တာကလည်း လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ အဆီပြင်ကြီးတွေ တလှုပ်လှုပ်။ သူတို့မှာ ကလေး မရှိကြဘူး။ ဒီတော့ကာ အိုနီတာက ဟာရွန်းကို လိုတာထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်တယ်။ ဟာရွန်းဆီ မုန့် အချို့တွေ ယူယူလာတယ် (ဒါက အိုကေတယ်)၊ ပြီးတော့ ဟာရွန်းရဲ့ ဆံပင် တွေကို လက်နဲ့ ဖွတ်တယ် (ဒါကတော့ သိပ်ပြီး မအိုကေဘူး)။ အိုနီတာက ဟာရွန်းကို ဖက်တဲ့အခါမှာ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ အဆီပြင်ကြီးတွေက ဟာရွန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဝန်းရံထားသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဟာရွန်း လန့်ဖျပ်သွားရတဲ့အထိပဲ။

မစ္စတာဆင်းဂပွတာကတော့ ဟာရွန်းကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုရာယာနဲ့တော့ အမြဲတမ်းလိုလို စကား လာပြော တယ်။ ဒါကို ဟာရွန်း သိပ်မကြိုက်လှဘူး။ အထူးသဖြင့် ဟာရွန်း မကြား လောက်ဘူးလို့ သူထင်တဲ့ အခါမျိုးမှာ သူ့အဖေရာရှစ်ရဲ့ အကြောင်းကို အပုပ်ချပြီး ပြောတတ်တာပဲ။

“ကျွန်တော့်ကို ပြောခွင့်ပြုတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားဟာလေ စိတ်ကူးယဉ်တိုင်းပြည်မှာ နေတဲ့လူပဲ။ အဲဒီပုံပြင်တွေက ဘာတွေတုံးဗျာ။ ဘဝဆိုတာက ပုံပြင်စာအုပ်တစ်ခု မဟုတ်သလို၊ ပြက်လုံးတွေကို ရောင်းချတဲ့ နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအပျော်တွေဟာ အဆုံးသတ်ကျတော့ အပျက် တွေပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ တကယ့် အဖြစ်မှန်တောင် မဟုတ်မှတော့ အဲဒီပုံပြင် တွေက ဘာများ အသုံးဝင်မှာလဲ” ဆိုပြီး သူ့ရဲ့ စူးရှရှ သောင်နာနာအသံနဲ့ ပြောပါတယ်။

ဟာရွန်းက ပြတင်းပေါက် အပြင်ကနေ သေသေချာချာ နားစွင့် နေတာပေါ့။ ဒီဆင်းဂပ္ပတားဆိုတဲ့ လူကြီးကို သူ လုံးဝ သဘောမကျဘူးလို့ လည်း စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်မိတယ်။ ပုံပြောဆရာတွေနဲ့ ပုံပြင်တွေကို မုန်းတဲ့ လူကြီးလေ။ ဒီလူကြီးကို ဟာရွန်း တစ်စက်ကလေးမှကို ကြည့်မရပါဘူး။

တကယ့်အဖြစ်မှန်တောင် မဟုတ်မှတော့ အဲဒီပုံပြင်တွေက ဘာများ အသုံးဝင်မှာလဲတဲ့။ အဲဒီမေးခွန်းကြီးကို ဟာရွန်း ခေါင်းထဲက ထုတ်မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာရှစ်ရဲ့ ပုံပြင်တွေဟာ အသုံးဝင်တယ်လို့ ထင်တဲ့ လူတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အစိုးရရွေးကောက်ပွဲတွေ ကျင်းပခါနီး အချိန် ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေးပါတီမျိုးစုံရဲ့ အကြီးအကဲတွေ အားလုံးဟာ ရာရှစ်ဆီကို ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ လူထု ဟောပြောပွဲ တွေမှာပဲ ရာရှစ်ကို ပုံပြင်လာပြောပေးဖို့နဲ့ သူတို့ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေဆီကို မသွားဖို့ လာရောက် ပန်ကြား တောင်းဆိုကြတာပေါ့။ ရာရှစ်ရဲ့ မှော်ပါးစပ်သာ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ် ဆိုတာကို လူတွေ သိထားကြပါတယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ပြောတဲ့စကားကို ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ကြပါဘူး။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဘယ်လောက်ပဲ အမှန်တွေ ပြောနေ တာပါ ဆိုပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ဟန်ဆောင်ကြပါစေ၊ လူတွေက မယုံကြည် ပါဘူး။ (တကယ်တော့ အဲဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း ဟန်ဆောင်နေလို့လည်း သူတို့ လိမ်ညာနေတယ် ဆိုတာကို လူတွေ ရိပ်မိကြတာပေါ့။) ဒါပေမဲ့ ရာရှစ်ကို တော့ လူတိုင်း ယုံတယ်။ ရာရှစ်ကလည်း ဝန်ခံထားတယ်လေ။ သူ ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေ မဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့ဘာသာသူ လုပ်ကြံပြီး ပြောတာ ဖြစ်ကြောင်းပေါ့။ အဲဒီလို ဝန်ခံထားလို့လည်း လူတွေက သူ့ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ယုံကြည်ကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေကို မဲဆွယ်

တဲ့ နေရာမှာ နိုင်ငံရေးသမားတွေက ရာရှစ်ကို အားကိုးကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အဆီတဝင်းဝင်း မျက်နှာတွေ၊ ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေ၊ ပိုက်ဆံထုပ်တွေနဲ့အတူ ရာရှစ်ရဲ့ အိမ်မှာ တန်းစီစောင့်နေကြပါတယ်။

ပြဿနာ စတက်တဲ့နေ့မှာ ဟာရွန်းက ကျောင်းကနေ အိမ်ကို ပြန်လာတယ်။ မိုးတွေ ဝေါခနဲ ရွာကျလာတာမို့ သူ မိုးမိပါတော့တယ်။ မိုးရာသီရဲ့ ပထမဆုံးမိုး ဖြစ်ပါတယ်။

ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့ဆီကို မိုးရာသီ ရောက်လာတဲ့အခါ ဘဝက အနည်းငယ် ပိုပြီး လွယ်ကူလာသလို ရှိပါတယ်။ ဒီလို အချိန်ဆို ပင်လယ်ကနေ အရသာရှိတဲ့ ငါးမုတ်တွေ ရတတ်တယ်။ ဝမ်းနည်းငါးတွေကိုပဲ အမြဲစားနေရသူတွေအတွက် အလှည့်အပြောင်းလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းမှုကို ထုတ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံတွေဆီက မီးခိုးလုံးမည်းမည်း ကြီးတွေကိုလည်း မိုးရေက ဆေးကြော ဖယ်ထုတ်လိုက်တဲ့အတွက် လေထု ဟာလည်း အေးအေးလေးနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိနေတယ်။ ပထမဆုံး ရွာတဲ့ မိုးထဲမှာ ရေစိုခံရတာကို ဟာရွန်း နှစ်သက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးထဲမှာ သူ ခုန်ပေါက်မိတယ်။ နှစ်သက်စရာကောင်းတဲ့ နွေးထွေးစိုစွတ်မှုကို ခံစားရတယ်။ သူ့ရဲ့ လျှာပေါ်ကို မိုးစက်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာအောင် ပါးစပ်ကိုလည်း ဟထားလိုက်တယ်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ပင်လယ်ထဲက ငါးမုတ် တစ်ကောင်လို စိုစွတ်ပြီး ပြောင်ဝင်းနေပါတော့တယ်။

မစ္စအိုနီတာက အပေါ်ထပ်က ဝရန်တာမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဂျယ်လီလုံးကြီးလို တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေတယ်။ မိုးသာ ရွာမနေခဲ့ဘူး ဆိုရင်တော့ သူ ငိုနေတယ် ဆိုတာကို ဟာရွန်း သတိပြုမိကောင်း ပြုမိပါလိမ့်မယ်။ ဟာရွန်း အိမ်ထဲကို ဝင်လိုက်တော့ ရာရှစ်ရဲ့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး စိုရွဲနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးတွေနဲ့ ပါးပြင်တွေက ရွဲရွဲစိုနေတယ်။ အဝတ်အစားတွေကတော့ ခြောက်သွေ့နေတယ်။ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အပြင်ကို မျက်နှာထုတ်ပြီး နေခဲ့သလိုမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဟာရွန်းရဲ့ အမေ ဆိုရာယာဟာ မစ္စတာဆင်းဂပ္ပတားနဲ့ လိုက်ပြေးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

mgyoe.com

နေ့လယ် ၁၁ နာရီ အချိန်တိတိမှာပေါ့။ ဆိုရာယာက ပျောက်နေတဲ့ ခြေအိတ်တွေကို ဟာရွန်းရဲ့ အခန်းထဲမှာ သွားရှာပေးဖို့ ရာရှစ်ကို ခိုင်းလိုက် တယ်။ ဒါနဲ့ ရာရှစ်လည်း ဟာရွန်းရဲ့ အခန်းထဲမှာ ခြေအိတ် သွားရှာတာပေါ့ (ဟာရွန်းကလည်း ခြေအိတ်တွေကို မကြာ မကြာ ဖျောက်တတ်တယ်လေ)။ ဒီလိုနဲ့ စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာမှာပဲ အိမ်ရှေ့ တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်လိုက် တဲ့အသံ ရာရှစ် ကြားရတယ်။ ခဏနေတော့ လမ်းထဲမှာ ကားတစ်စီး မောင်းထွက်သွားတဲ့အသံ ပေါ်လာတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲကို ရာရှစ် ပြန်ရောက် တဲ့အခါမှာ ဆိုရာယာတစ်ယောက် မရှိတော့ပါဘူး။ တက္ကစီတစ်စီးက လမ်းထောင့်ကို ချိုးပြီး အမြန် မောင်းထွက်သွားတယ်။

“ဒီမိန်းမ ဒါကိုသေသေချာချာ ကြံစည်ခဲ့တာ နေမယ်”

လို့ ရာရှစ် တွေးမိတယ်။ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၁ နာရီတိတိမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ တူတစ်လက်ကို ရာရှစ် ကောက်ယူပြီး အဲဒီနာရီကို တစ်စစီဖြစ်အောင် ထုခြေပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အိမ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အခြားနာရီတွေ အားလုံးကိုလည်း ထုခြေ ပစ်လိုက်တယ်။ ဟာရွန်းရဲ့ အခန်းထဲက စားပွဲတင်နာရီ အပါအဝင်ပေါ့။

သူ့ရဲ့အမေ တခြားယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို ကြားကြားချင်း ဟာရွန်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားကတော့-

“ကျွန်တော့်ရဲ့ စားပွဲတင်နာရီကို ဘာကြောင့် ခွဲပစ်လိုက်ရတာလဲ” ဆိုတဲ့ စကားပါပဲ။

ဆိုရာယာက စာလေးတစ်စောင် ရေးပြီး ထားခဲ့တယ်။ ရာရှစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစ္စတာဆင်းဂပ္ပတား ပြောခဲ့သမျှသော ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ စကားတွေ ကို ပြန်ရေးထားတာပဲ။

‘ရှင်ဟာ အပျော်အပါးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ။ လူ့ဘဝဆိုတာ လေးနက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ယောက်ျားကောင်းမှန်ရင် သိတယ်။ ရှင်ရဲ့ ဦးနှောက်ကတော့ လံကြုတ်တွေနဲ့ပဲ ပြည့်နေတယ်။ ဒီတော့ တကယ့် အစစ်အမှန် ကိစ္စတွေအတွက် နေရာလွတ် မရှိဘူး။ မစ္စတာဆင်းဂပ္ပတားမှာက စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန့်မြူးမှုတော့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေ တယ်’ စသည်ဖြင့် ရေးထားတယ်။

ပြီးတော့ အောက်မှာ စာကြွင်းတစ်ခု ပါတယ်။

‘ဟာရွန်းကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်လို့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ဘူး’ မိုးရေတွေက ဟာရွန်းရဲ့ဆံပင်ကနေ စီးပြီး စာရွက်ပေါ်ကို ကျနေတယ်။

“အဖေတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ သား။ အဖေကလည်း ပုံပြောတဲ့ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တတ်တယ်”

လို့ ရာရှစ်က သနားစဖွယ် အသံနဲ့ ပြောတယ်။

သူ့အဖေရဲ့ သနားစရာလိုလို အသံကိုလည်း ကြားရရော ဟာရွန်း တစ်ယောက် ဒေါသပေါက်ကွဲပြီး ထအော်ပါတော့တယ်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲ။ တကယ့် အဖြစ်မှန်တောင် မဟုတ်မှတော့ အဖေရဲ့ ပုံပြင်တွေက ဘာများ အသုံးဝင်မှာလဲ”

ရာရှစ်က သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး ငိုကြွေးပါတယ်။

သူ့ရဲ့ စကားတွေကို ဟာရွန်း ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီ စကားတွေကို သူ့အဖေရဲ့ နားရွက်ထဲကနေ ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ထဲကိုသာ ပြန်ပြီး ထိုးသိပ် ထည့်ထားလိုက်ချင်တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျ အဲဒီလို လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်လည်း သိပ်မကြာခင်မှာ ဘယ်လိုမှ ကို စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အနေအထားနဲ့ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါ ဟာရွန်း တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူသာ အပြစ်တင်နေမိတော့တယ်။

အင်မတန် နာမည်ကျော်ကြားတဲ့ ‘ဉာဏ်ပညာအိုး’၊ ‘အရည်မရ’၊ ‘အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှားဘုရင်’ ရာရှစ်ခါလီဖာဟာ ပရိသတ်အများကြီးရဲ့ အရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပါးစပ်ကို ဟလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ သူ့မှာ ပုံပြင်တွေ ကုန်ခန်းနေပြီ ဆိုတာကို သိလိုက်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာခဲ့တာပါ။

သူ့ရဲ့အမေ အိမ်ကနေ ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ဟာ ဘယ်အရာကိုမှ ကြာကြာအာရုံစိုက်လို့ မရဘူး ဖြစ်လာတယ်။ ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင် ဘယ်အရာကိုမှ ၁၁ မိနစ်ထက်ပိုပြီး အာရုံမစိုက်နိုင် တော့ပါဘူး။ သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး ရာရှစ်က သူ့ကို

ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ခေါ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၁ မိနစ်တိတိ အကြာမှာ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်က ရုပ်ရှင်ဆီမှာ မရှိတော့ဘူး။ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားတဲ့အခါ ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာကို သူ မသိပါဘူး။ လူကောင်းတွေ အနိုင်ရသွားရဲ့လားလို့ သူ့အဖေကို မေးရတဲ့ အထိပဲ။ နောက်တစ်ရက် ကျတော့ ရုပ်ကွက်ထဲက အခြားကလေးတွေနဲ့ အတူ လမ်းပေါ်မှာ ဟော်ကီ ကစားပါတယ်။ ဟာရွန်းက ဂိုးစောင့်နေရာက ကစားတယ်။ ကစားပွဲအစမှာ တော့ ဂိုးသွင်းချက်တွေကို ကောင်းကောင်း ကာကွယ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ၁၁ မိနစ်လည်း ကြာရော ဘာမဟုတ်တဲ့ ဂိုးတွေ၊ အင်မတန်ညံ့တဲ့ ဂိုးတွေ၊ အင်မတန် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ ဂိုးတွေကိုတောင် မကာကွယ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ စိတ်က ဟိုရောက် ဒီရောက် ဖြစ်နေပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ သူ့နေရာမှာပဲ ကျန်ခဲ့ တာပေါ့လေ။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ပြဿနာတွေ ရှိလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတော်တော်များများနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အရာတော်တော်များများဟာ ၁၁ မိနစ်ထက် ကြာအောင် လုပ်ရလို့ပါပဲ။ ဥပမာ အားဖြင့် ထမင်းစားတာမျိုးနဲ့ သင်္ချာစာမေးပွဲ ဖြေတာမျိုးတွေပေါ့။

ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားသူကတော့ အိုနိုတာဆင်းဂပ္ပတား ပဲ။ သူက အရင်ကထက် ပိုပြီး ဟာရွန်းတို့ဆီကို ဆင်းဆင်းလာတတ်တယ်။ တစ်ခါသားမှာတော့-

“ငါ့ကို မစွက်ဆင်းဂပ္ပတားလို့ မခေါ်ကြနဲ့တော့။ ဒီကနေ့က စပြီး မစွအိုနိုတာလို့ပဲခေါ်”

လို့ အပြတ် ကြွေးကြော်ပြီး ဆင်းလာတာပေါ့။ အဲဒီနောက် သူ နဖူးကို သူ ခပ်ပြင်းပြင်း ပြန်ရိုက်ပြီး

“အမယ်လေးတော့၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမှာလဲ” ဆိုပြီး မြည်တွန်ပါတယ်။

ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်မငြိမ်တဲ့ ပြဿနာကို ရာရှစ်က မစွအိုနိုတာကို ပြောပြလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မစွအိုနိုတာက သေချာမှုအပြည့်နဲ့ ပြန်ပြော တယ်။

“သူ့ရဲ့ အမေ ထွက်သွားတဲ့ အချိန်က ၁၁ နာရီ။ ဒါကြောင့် အခု ၁၁ မိနစ် ပြဿနာ ဖြစ်လာတာပဲ။ ဒီပြဿနာရဲ့ ဇာစ်မြစ်က ကောင်လေးရဲ့ ပူစီ-ကော်လာ-ဂျီ ထဲမှာ ရှိတယ်”

သူ ဆိုလိုချင်တာက ‘ဆိုက်ကော်လော်ဂျီ’ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ တော်တော်လေး စဉ်းစားယူလိုက်ရပါတယ်။ မစ္စအိုနိုတာ က ဆက်ပြောတယ်။

“ပူစီ-ကော်လာ-ဂျီနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကြောင့်ပဲ ဒီကောင်လေးဟာ ၁၁ ဆိုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းမှာ ပိတ်မိနေပြီး ၁၂ ဆိုတဲ့ ဂဏန်း ဆီကို မရောက်နိုင်တော့တာပဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး”

လို့ ဟာရွန်းက ပြန်ငြင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုများ ဖြစ်နေမလားဆိုပြီး သူ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ် ဝင်မိတယ်။ သူဟာ ပျက်နေတဲ့ နာရီတစ်လုံးလိုပဲ အချိန်တစ်ခုမှာ ရပ်နေ တာများလား။ ဆိုရာယာ ကိုယ်တိုင် အိမ်ပြန်လာပြီး နာရီတွေကို ပြန်လည် လည်ပတ်စေမှပဲ ဒီပြဿနာက ပြေလည်ကောင်း ပြေလည် သွားနိုင်မှာလား။

နောက်ထပ် ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ ‘ဒုရင်ကောက်’ အမည်ရတောင်တန်းဒေသက ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းနဲ့ ‘ဂငယ်’မြို့တို့မှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေဟာ သူတို့ဆီ လာပြီး ဖျော်ဖြေပေးဖို့ ရာရှစ်ခါ လီဖာကို ဖိတ်ကြားလာပါတယ်။ (ရှင်းပြရမယ် ဆိုရင်တော့ အက္ခရာနိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ နေရာတော်တော်များကို အက္ခရာစာလုံးတွေနဲ့ မှည့်ခေါ်ထားတာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ရှိလာပါတယ်။ အက္ခရာစာလုံးတွေက အကန့်အသတ်နဲ့သာ ရှိနေတာဖြစ်ပြီး နာမည် မှည့်ခေါ်ဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ နေရာတွေကတော့ အကန့်အသတ် မရှိသလောက် များပါတယ်။ ဒီတော့ နေရာတော်တော်များဟာ အက္ခရာစာလုံး တစ်ခုတည်းကိုပဲ ဝေမျှသုံးရ တာမျိုးတွေ ဖြစ်လာပြီး နာမည်တွေ တူကုန်တာပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့ လူတွေ စာပို့တဲ့အခါ နေရာမှားပြီး ရောက်သွားတာမျိုးတွေကို အမြဲကြုံရပါတော့ တယ်။ ဒီထက် ပိုဆိုးကုန်တာက တချို့နေရာတွေ၊ ဥပမာ ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့ပေါ့။ အဲဒီလို နေရာတွေဟာ ကိုယ့်နာမည်ကိုတောင် မေ့နေကြတာပဲ။ နိုင်ငံအဆင့် စာပို့လုပ်ငန်းရဲ့ ဝန်ထမ်းတွေဟာ တော်တော်လေးကို စိတ်ရှည်

သည်းခံပြီး အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူတို့ဟာ တစ်ခါ တလေ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ပြောဆိုတတ်ကြပါတယ်။)

အခြေအနေတွေက အဲဒီလောက် မဆိုးသေးပါဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရာရှစ်က ဟာရွန်းကို ပြောတယ်။

“အဖေတို့ အဲဒီကို သွားသင့်တယ်ကွ။ ‘ဂငယ်’မြို့နဲ့ ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းတွေမှာ ရာသီဥတုက သာယာနေတုန်းပဲ ရှိဦးမယ်။ ဒီမှာကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က စကားပြောဖို့ ခက်လောက်အောင် ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ သန်းနေတယ်”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ပူဆွေးနေတဲ့ မြို့မှာက မိုးတွေက သည်းထန်လွန်းတော့ မိုးပါတဲ့လေကို ရှူမိရုံနဲ့တင် ရေမွန်းပြီး သေသွား နိုင်တယ်။ အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတဲ့ မစွအိုနီတာက ရာရှစ်ပြောတဲ့ စကားကို ကြေကြေကွဲကွဲ ထောက်ခံတယ်။

“အစီအစဉ် သိပ်ကောင်းတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး သွားသင့်တယ်။ အားလပ်ရက် ခရီးလို သဘောထားပေါ့။ ငါ့အတွက်တော့ စိတ်မပူကြနဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမြဲ၊ ထိုင်နေဦးမှာပါ” လို့ ပြောတယ်။

ရထား ထွက်တဲ့အခါမှာ ရာရှစ်က ဟာရွန်းကို ပြောပါတယ်။

“ ‘ဂငယ်’မြို့က သိပ်ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ အဲ...ကကြီး’ချိုင့်ဝှမ်း ဒေသကျတော့ တစ်မျိုး။ ရွှေရောင် လယ်ကွင်း တွေ၊ ငွေရောင်တောင်တန်းတွေ ရှိတယ်။ ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ အလယ်မှာ လှပတဲ့ ရေကန်တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။ ရေကန် နာမည်ကတော့ ‘ပျင်းစရာ’ တဲ့ကွ”

ဟာရွန်းက ပြန်ပြီး ငြင်းခုံတယ်။

“လှတယ်ဆိုရင် ‘ပျင်းစရာ’ ဆိုတာအစား ‘စိတ်ဝင်စားစရာ’ ဆိုပြီး မဖြစ်သင့်ဘူးလား အဖေရ”

စိတ်ဓာတ်လန်းဆန်းတက်ကြွအောင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားနေရ ရှာတဲ့ ရာရှစ်က သူ လုပ်နေကျအတိုင်း စုန်းမရဲ့ လက်ချောင်း အမူအရာလို လုပ်ပြီး ပြန်ပြောပါတယ်။

“သော်... စိတ်ဝင်စားစရာ ရေကန်လို့ ခေါ်ချင်တယ်ပေါ့လေ”
 သူ့ရဲ့ အသံကိုလည်း လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်အောင် တမင်
 လုပ်ပြီး ပြောပါတယ်။

“ဒီတော့ နောက်ထပ်နာမည်တစ်ခု ပေါ်လာပြန်တယ်ပေါ့လေ။
 ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ ရေကန်ဟာ နာမည်များတဲ့ ရေကန်ပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာလေး၊
 အဲဒီ အတိုင်းပဲ”

ရာရှစ်က လန်းဆန်း ပျော်ရွှင်နေတဲ့ အမူအရာမျိုး၊ အသံမျိုး
 ဖြစ်အောင် ဆက်ပြီး ကြိုးစားတယ်။ ‘ပျင်းစရာ ရေကန်ကြီး’ ထဲမှာ သူတို့ကို
 စောင့်စားနေမယ့် ဇိမ်ခံသင်္ဘောအိမ် အကြောင်းကိုလည်း ဟာရွန်းကို ပြောပြ
 တယ်။ ငွေရောင် တောင်တန်းတွေပေါ်က ပြိုကျပျက်စီးနေတဲ့ မှော်ရဲတိုက်
 အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ ရှေးဘုရင်ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်
 သွားတဲ့ အပန်းဖြေဥယျာဉ်တွေ အကြောင်းပေါ့။ အဲဒီဥယျာဉ်တွေဟာ
 ပျင်းစရာ ရေကန်ကြီးရဲ့ အစပ်နားအထိ ရောက်ပါတယ်။ ရေပန်းတွေ၊
 လှေကားထစ် ပွဲကြည့်စင်တွေ၊ ပြီးတော့ အရိပ်ခိုဖို့ ဆောက်ထားတဲ့ ကနား
 ကြီးတွေနဲ့ပေါ့။ အဲဒီဥယျာဉ်တွေထဲမှာ ရှေးဘုရင်တွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက
 တောင်ပီစူးငှက်တွေရဲ့ အသွင်ကိုယူပြီး ဝဲလှည့် ပျံသန်းနေကြဆဲ ဖြစ်တယ်။
 ဒါပေမဲ့ ၁၁ မိနစ်တိတိအကြာမှာ ဟာရွန်းက သူ့အဖေ ပြောနေတာကို
 နားမထောင်တော့ပါဘူး။ ရာရှစ်ကလည်း စကားပြောတာကို ရပ်လိုက်ပြီး
 သားအဖနှစ်ယောက်ဟာ လွင်ပြင်တွေရဲ့ တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်ပေါ်လာတဲ့
 ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းမှုကိုသာ ရထားရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ တိတ်တဆိတ်
 ငေးကြည့်နေကြပါတော့တယ်။

‘ဂငယ်’မြို့ကို ရောက်တော့ မျက်နှာတည်နဲ့ လူနှစ်ယောက်က
 သူတို့ကို ဘူတာမှာ လာကြိုတယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေး
 အကြီးကြီးတွေ ရှိပြီး အင်မတန် ထင်သာမြင်သာ ရှိတဲ့ အဝါရောင် ဘောင်းဘီ
 အကွက်တွေကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ ‘ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ လူဆိုး
 တွေနဲ့ တူတယ်’ လို့ ဟာရွန်း တွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အတွေးကို သူ့ရဲ့
 စိတ်ထဲမှာပဲ ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလူနှစ်ယောက်က ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းကို
 နိုင်ငံရေး မဲဆွယ်စည်းရုံးပွဲဆီ တန်းပြီး ခေါ်သွားတယ်။ ရေမြှုပ်စကနေ ရေကို
 ညှစ်ချလိုက်သလိုမျိုး လူတွေကို ကားမှတ်တိုင်တွေမှာ ချပေးနေတဲ့ ဘတ်စ်ကား

mgjoe.com

တွေကို သူတို့ ကျော်တက်ပြီး မောင်းလာခဲ့တယ်။ နောက်တော့ တောအုပ်ထဲ ထူထူ တစ်ခုနဲ့တူတဲ့ လူအုပ်ကြီးဆီကို ရောက်ပါတယ်။ တောထဲက သစ်ပင်တွေမှာ အရွက်တွေ ထွက်လာသလိုမျိုး အရပ်မျက်နှာတိုင်းမှာ ပေါ်ထွက်လာနေတဲ့ လူတွေပါပဲ။ ချုံပုတ်တွေလို ရုံးစု ရုံးစု လုပ်နေတဲ့ ကလေးတွေ၊ ပန်းခင်းကြီး တစ်ခုထဲမှာ ပွင့်နေတဲ့ ပန်းတွေလို စိတ်တန်းပြီး ရပ်နေကြတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိနေပါတယ်။ ရာရှစ်က သူ့အတွေးနဲ့သူ နှစ်မြောနေတယ်။ ဝမ်းနည်းဟန်နဲ့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတယ်။

အဲဒီ နောက်မှာတော့ အရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလိုပဲ ဘယ်လိုမှကို စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ရာရှစ်ဟာ တောထဲနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးရဲ့ အရှေ့က စတိတ်စင်ပေါ်ကို တက်သွားတယ်။ ဟာရွန်းကတော့ ပုဏ္ဏားကွယ်ကနေ လှမ်းကြည့်နေတာပေါ့လေ။ ရာရှစ်က စကားပြောဖို့အတွက် ပါးစပ်ကို ဟလိုက်တယ်။ လူအုပ်ကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ အော်ဟစ်တယ်။ ရာရှစ်ရဲ့ ပါးစပ်ကတော့ ဟထားဆဲပဲ။ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ဟာ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားလိုပဲ ဗလာကျင်းနေခဲ့ပြီ။

‘အာ’ ဆိုတဲ့ အသံပဲ သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ကနေ ထွက်လာတယ်။ ‘အရည်မရ၊ အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှားဘုရင်’ ဟာ ကျီးကန်းငှက်တို့ တစ်ကောင်လိုသာ အသံထွက်နိုင်ပါတော့တယ်။

‘အာ၊ အာ၊ အာ’

အဲဒီနောက် ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ကို ချွေးသီး ချွေးပေါက် ကျရလောက်အောင် လှောင်အိုက်တဲ့ ရုံးခန်း တစ်ခုထဲမှာ ပိတ်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးတွေနဲ့ လူနှစ်ယောက်က ရာရှစ်ကို အော်ဟစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး ပြိုင်ဘက်တွေဆီကနေ လာဘ်ငွေ ယူထားတယ်လို့ ဝိုင်းစွပ်စွဲတယ်။ ရာရှစ်ရဲ့ လျှာကိုရော၊ တခြားအရာတွေကိုရော ဖြတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ မျက်ရည်ဝိုင်းနေတဲ့ ရာရှစ်က အတန်တန် ရှင်းပြပါတယ်။ ဘာကြောင့် သူ့မှာ ပုံပြင်တွေ ခန်းခြောက်သွားရတယ် ဆိုတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်ပေါ့လေ။ သူ့ကို ငှားတဲ့ လူတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်လို့လည်း ကတိတွေ တွင်တွင်ပေးပါတယ်။

“ ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းကို ရောက်တဲ့အခါ ခင်ဗျားတို့ စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ရစေမယ်ဗျာ။ အရမ်းကို ကောင်းရစေမယ်”

လို့ ကတိစကား ဆိုပါတယ်။

“အေး... ကောင်းရင် ကောင်းပေါ့ကွာ။ မကောင်းလို့ကတော့ မင်းရဲ့ ကလိမ်ကကျစ် လည်ချောင်းထဲကနေ မင်းရဲ့ လျှာကို ဆွဲထုတ် ယူပြမယ်”

လို့ နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့ လူက အော်တယ်။

“ဒါဆို ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းဆီကို လေယာဉ် ဘယ်အချိန် ထွက်မလဲဗျ”

လို့ ဟာရွန်းက လျှာဝင်ရှည်တယ်။ အမှန်ကတော့ အခြေအနေ တင်းမာရာကနေ အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားအောင် စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်တာပဲ။ (‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းဆီကို ရထား မပြေးဘူးဆိုတာလည်း သူ သိထားတယ်လေ။) စောစောက အော်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက် ပိုပြီးတော့တောင် အသံကျယ်လာတယ်။

“လေယာဉ်၊ လေယာဉ် ဟုတ်လား၊ သူ့အဖေရဲ့ ပုံပြင်တွေကဖြင့် မြေပြင်ကနေ တက်မလာဘူး၊ ကောင်ဆိုးကလေးက လေယာဉ်စီးချင်နေ တယ်။ မင်းတို့အတွက် ဘာလေယာဉ်မှ မရှိဘူး။ စောက်ဘတ်စ်ကားကို သာ စောင့်စီးပေတော့” ဆိုပြီး အော်ငေါက်ပါတော့တယ်။

‘ငါ့အပြစ် ဖြစ်ပြန်ပါပြီ။ ဒီပြဿနာတွေကို စတာ ငါပဲ၊ တကယ့် အဖြစ်မှန်တောင် မဟုတ်မှတော့ အဖေရဲ့ ပုံပြင်တွေက ဘာများ အသုံးဝင်မှာလဲ လို့ ငါမေးခဲ့တာ။ ဒီစကားကြောင့် အဖေရဲ့အသည်း ကွဲခဲ့ရတယ်။ ဒီပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ရှင်းရမှာ ငါ့တာဝန်ပဲ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ကို လုပ်ရမယ်’

လို့ ဟာရွန်းက စိတ်မချမ်းသာစွာနဲ့ တွေးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်း သူ မသိပါဘူး။

(၂)
စာပို့ အဝေးပြေးကား

အော်ဟစ်နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ကို ခပ်စုတ်စုတ် ကားတစ်စီးရဲ့ နောက်ခန်းထဲကို တွန်းထည့်လိုက်တယ်။ ကြက်သွေးရောင်ရှိတဲ့ ထိုင်ခုံတွေကလည်း စုတ်ပြဲနေတယ်။ ကားမှာ တပ်ထားတဲ့ ခပ်ပေါပေါ ရေဒီယိုကနေ ရုပ်ရှင်သီချင်းတွေ နားကွဲမတတ် လာနေပေမယ့်လည်း ဟိုလူနှစ်ယောက်က အော်ဟစ်နေတုန်းပါပဲ။ ပုံပြောဆရာတွေဟာ မယုံကြည် ရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းကို အဝေးပြေးကားဂိတ်ရဲ့ သံချေးတက်နေတဲ့ တံခါးဝ ရောက်အောင် အော်ဟစ် ပြောနေတယ်။ အဝေးပြေးဂိတ်ကို ရောက်တော့ ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းကို ကားထဲကနေ ဖြစ်သလိုပဲ ချထားခဲ့တယ်။ ယဉ်ကျေး ပျူငှာတာမျိုး၊ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုတာမျိုး လုံးဝကို မရှိ။

“ခရီးစရိတ်ကောဗျ”

လို့ ရာရှစ်က ရလိုရငြား မေးတော့

“ပိုက်ဆံ ထပ်လိုချင်နေတယ် ဟုတ်လား။ လူဝါးဝတယ်။ တကယ့် ကို လူဝါးဝတယ်”

လို့ ဟိုလူနှစ်ယောက်က ပြန်အော်တယ်။ ပြီးတော့ ကားကို ဝှမ်းခနဲ
 မောင်းပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။ ခွေးတွေ၊ နွားတွေနဲ့ သစ်သီးခြင်း
 ရွက်ထားတဲ့ မိန်းမတွေတောင် သူတို့ရဲ့ ကားနဲ့ မတိုက်မိအောင် အမြန်
 ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ရှောင်ကြရတယ်။ အဝေးကို ကွေ့ကောက်ပြီး မောင်းထွက်
 သွားတဲ့ အဲဒီကားထဲကနေ အင်မတန် ကျယ်တဲ့ သီချင်းသံနဲ့ ဆဲဆိုသံတွေက
 တော့ အပြင်ကို လျှံထွက်နေတုန်းပါပဲ။

ရာရှစ်က အဲဒီလူနှစ်ယောက်ကို လက်သီးလေး ဘာလေးတောင်
 ထောင်ပြဖော် မရဘူး။ ဟာရွန်းလည်း ရာရှစ်ရဲ့ နောက်ကနေ လက်မှတ်ရောင်း
 တဲ့ နေရာဆီ လိုက်သွားလိုက်တယ်။ နံရံတွေပေါ်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း သတိ
 ပေးစာတွေ ကပ်ထားတဲ့ ဖုန်ထူထူဝင်းကြီး တစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်သွားရ
 ပါတယ်။

သတိပေးစာ တစ်ခုက --
 အမြန်မောင်းဖို့ ကြိုးစားရင်
 သေမင်းနဲ့သာ တွေ့ဖို့ပြင်
 နောက်တစ်ခုကတော့ --
 ကားကျော်တက်တဲ့ သူတွေဟာ
 စဏ္ဍာလနဲ့ တွေ့ရမှာ
 နောက်ထပ် တစ်ခုကျပြန်တော့ --
 သတိထား၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ ကပြက်ကချော် မလုပ်နဲ့
 ကားတွေက ဈေးကြီးပြီး လူ့အသက်က တန်ဖိုးရှိသတဲ့
 စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါတယ်။

“နောက်ခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ခရီးသည်တွေကို မအော်ဟစ်သင့်တဲ့
 အကြောင်း သတိပေးချက် တစ်ခုလောက်လည်း ပါသင့်တာပေါ့”

လို့ ဟာရွန်းက ရေရွတ်တယ်။ ရာရှစ်က ကားလက်မှတ် သွားဝယ်
 ပါတယ်။

လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ ပြတင်းပေါက်မှာ တန်းစီစောင့်နေတဲ့ လူတွေ
 အစား နပန်းသတ်ပွဲ တစ်ခုကို တွေ့နေရတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ထက်ငါ
 အရင်လက်မှတ်ကို လိုချင်ကြတာကိုး။ လူတော်တော်များများကလည်း

ကြက်တွေ၊ ကလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အရွယ်အစား ကြီးမားတဲ့ အထုပ် အပိုး တစ်ခုခုကို သယ်ထားကြတာဆိုတော့ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ပြီး ကြက်မွေး တွေ၊ ကစားစရာ အရုပ်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေဟာ လေထဲမှာ ပလူပျံနေပါတော့တယ်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုလည်း လူတစ်ယောက်ယောက်ဟာ စုတ်ပြဲနေတဲ့ အဝတ် အစားတွေနဲ့အတူ လူအုပ်ထဲကနေ ဒယီးဒယိုင် ထွက်လာတတ်ပါတယ်။ စက္ကူစလေး တစ်ခုကိုလည်း ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ဝှေ့ယမ်းရင်းနဲ့ပေါ့။ အဲဒါ ကားလက်မှတ် ဖြစ်ပါတယ်။ ရာရှစ်လည်း အသက်ကို ဝအောင် တစ်ချက် ရှူလိုက်ပြီး ဝရန်းသုန်းကား လူအုပ်စုထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုး ဝင်လိုက်တယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဘတ်စ်ကားတွေ ရပ်ထားတဲ့ ဝင်းထဲမှာ ခပ် သေးသေး ဖုန်လုံးတွေက ဟိုဘက်ကို လိမ့်သွားလိုက်၊ ဒီဘက်ကို လိမ့်လာ လိုက်နဲ့ အစုံအဆန်ပါပဲ။ ကန္တာရ လေပွေတွေနဲ့တောင် တူပါတယ်။ အဲဒီ ဖုန်လုံးတွေထဲမှာ လူတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာကို ဟာရွန်း သဘောပေါက် လိုက်တယ်။ ကားဂိတ်မှာက ခရီးသည်တွေက များလွန်းပြီး ကား အရေအတွက် က မလောက်ဘူး။ ဘယ်ကား အရင်ထွက်မလဲ ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒါကို ဘတ်စ်ကား ဒရိုင်ဘာတွေက အခွင့်ကောင်းယူပြီး ခရီးသည် တွေကို စနောက်ပါတယ်။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်က စပြီး ကားကို စက်နှိုး၊ နောက်ကြည့်မှန်တွေကို လိုသလိုရွေ့၊ ပြီးတော့ အခုပဲ ကားထွက်တော့ မယ့် ပုံစံမျိုးနဲ့ နေပါတယ်။ ခရီးသည်တွေက သူတို့ရဲ့ အဝတ်သေတ္တာ တွေ၊ အိပ်ရာလိပ်တွေ၊ ကြက်တူရွေးတွေ၊ ထရန်စစ္စတာ ရေဒီယိုတွေကို ကောက်ယူပြီး စက်နှိုးထားတဲ့ ကားဆီ ပြေးကြပါတော့တယ်။ အဲဒီအခါကျ တော့ ဒရိုင်ဘာက မသိလိုက် မသိဘာသာ မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ စက်ကို ပြန်သတ် ထားလိုက်လိမ့်မယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အခြားတစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားက စက်ထနှိုးလိမ့်မယ်။ ခရီးသည်တွေခမျာလည်း အဲဒီကားဆီကို အပြေး သွားရပြန်ပါလေရော။

“လုံးဝ မတရားဘူး”

လို့ ဟာရွန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်တယ်။

“အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ...သူတို့ကို ကြည့်ရတာ ရယ်စရာ ကောင်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

ဆိုပြီး အသံအောအောကြီး တစ်ခု ဟာရွန်းရဲ့ နောက်ကနေ ပေါ်လာပါတယ်။

အဲဒီအသံပိုင်ရှင်ဟာ အင်မတန် ထွားကျိုင်းတဲ့ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်အလိပ်ကြီးကလည်း ကြက်တူရွေး အမောက်လိုပဲ မိုးပေါ်ကို ထောင်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း အမွေးအမှင် တော်တော် ထူပြောပါတယ်။ အဲဒီအမွေးတွေဟာ ငှက်မွေးတွေနဲ့ တစ်နည်းတစ်ဖုံ တူတူနေပါလား ဆိုတဲ့ အတွေးက ဟာရွန်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတယ်။

“တော်တော်ကြောင်တဲ့ အတွေးပဲ။ ဘာကြောင့်များ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ငါ တွေးမိရတာလဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး။”

လို့ သူ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သိပ်မကြာခင်လေးမှာပဲ ကားဝင်းထဲမှာ ပြေးနေတဲ့ ဖုန်လုံးနှစ်ခု တိုက်မိကြပါလေရော။ ထီးတွေ၊ နို့ပုံးတွေ၊ ကြိုးသိုင်းဖိနပ်တွေ ခုန်ပျံပြီး ထွက်လာကြတယ်။ ရည်ရွယ်မထားပေမယ့်လည်း ဟာရွန်း တစ်ယောက် ရယ်မိပါတယ်။

“တော်တော်ဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ။ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကိစ္စကို မြင်တတ်တယ်။ မတော်တဆ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေက ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်းတယ်။ ရက်စက်ရာလည်း ကျတယ်။ ဒါပေမဲ့...အဲ... အဲ... ဝုန်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ၊ ဂလုံး ဂလွမ်းနဲ့ ရယ်စရာလည်း ကောင်းနေတာပေါ့ကွ”

လို့ ငှက်မွေးဆန်ဆန် အမွေးအမှင်တွေရှိတဲ့ လူကြီးက လှမ်းပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက် လူထွားကြီးက မတ်တတ်ရပ်၊ ဦးညွှတ်ပြီး-

“ကူညီဖို့ အသင့်ပါပဲ၊ လူကြီးမင်း။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထူးတဲ့ နာမည်ကတော့ “ဘုထံ” ပါတဲ့။ “ကကြီး” ချိုမ့်ဝှမ်းဆီကို ပြေးတဲ့ စူပါ နံပါတ်တစ် စာပို့ အဝေးပြေးကားကို မောင်းတဲ့သူပါ”

လို့ ဟာရွန်းကို မိတ်ဆက်ပါတယ်။ ငါလည်း ပြန်ပြီး ဦးညွှတ်ပြ မှပဲလို့ ဟာရွန်းက တွေးပြီး-

“ဦးလေးကြီး ပြောသလိုပဲ ပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ထူးတဲ့ နာမည် ကတော့ ဟာရွန်းပါ ခင်ဗျာ”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဟာရွန်းရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာလို့ ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ခုနက ဦးလေးကြီး ပြောလိုက်တယ်နော်၊ ကူညီဖို့ အသင့်ပဲ ဆိုတာလေ။ အဲဒါ အတည်ပြောတာဆိုရင် တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးပါလား”

“အဲဒါက စကားအရ ပြောတာကွ” မစ္စတာဘာ့ထံက ပြန်ပြော တယ်။ “ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ...ကိုယ့်စကား ကိုယ် တည်ရမှာပေါ့လေ။ စကားအရ ပြောတယ်ဆိုတာက အခြေအနေအရ အမျိုးမျိုး ဖြစ်သွား နိုင်တယ်။ မလိမ့်တပတ်လည်း လုပ်လို့ရသလို၊ မြောင့်မြောင့်တန်းတန်းလည်း ယူလို့ရတယ်။ ဘာ့ထံကတော့ မြောင့်မတ်တဲ့ လူပါ။ မလိမ့်တပတ်သမား မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်ချင်သလဲသာ ပြောပေတော့ ဆရာလေးရေ”

‘ဂငယ်’မြို့ကနေ ‘ကကြီး’ချိုင့်ဝှမ်းဆီ သွားတဲ့လမ်းဟာ သိပ်လှ တဲ့အကြောင်း ရာရှစ်က သားဖြစ်သူကို မကြာမကြာ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီလမ်းဟာ ‘ဧကွဲ’တောင်ဖြတ်လမ်းအတိုင်း မြွေနဂါးတစ်ကောင်လို တက်သွားပြီး ‘ဈမုဉ်းဆွဲ’ လိုက်ခေါင်းကို ဖြတ်သွားတယ်။ (‘ဈမုဉ်းဆွဲ’ လိုက်ခေါင်းကို ‘ည’ လိုက်ခေါင်းလို့လည်း သိကြတယ်။) လမ်းဘေး ဝဲယာမှာ နှင်းတွေ ကျနေပြီး အရောင်အသွေး စုံလင်တဲ့ ငှက်ထူးဆန်းတွေက ချောက်ကမ်းပါးတွေပေါ်မှာ ဝဲပျံနေကြတယ်။ (ရာရှစ်က ပြောပါတယ်) လိုက်ခေါင်းထဲကနေ ထွက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှပ ဆုံးသော ရှုခင်းက ကြိုဆိုနေလိမ့်မယ်တဲ့။ ရွှေရောင် လယ်ကွင်းတွေ၊ ငွေရောင် တောင်တန်းတွေနဲ့ အလှကြီးလှနေတဲ့ ‘ကကြီး’ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ မြင်ကွင်းကျယ် ပေါ့။ ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ ရေကန်ကြီးကလည်း ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်မှာပေါ့လေ။ အဲဒီရှုခင်းဟာ တစ်စုံတစ်ယောက် လာပြီး စီးနင်း မှာကို စောင့်စားနေတဲ့ ကော်ဇော်ပျံကြီး တစ်ချပ်လို ပြန်ကားနေတာ ဖြစ်တယ်။

“အဲဒီရှုခင်းကို မြင်တွေ့ရတဲ့ လူတိုင်းမှာ ဝမ်းနည်းမှုဆိုတာ မရှိ နိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိကန်းနေသူ ဆိုရင်တော့ ကန်းခြင်း ဝေဒနာကို နှစ်ဆ ခံစားရသလို ဖြစ်သွားမှာ”

လို့ ရာရှစ်က ပြောဖူးပါတယ်။ ဟာရွန်းက မစ္စတာဘာ့ထံကို တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

“ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့ ရေကန်ကြီးအထိ ကားရှေ့ဆုံးတန်းမှာ ထိုင်ခုံ နှစ်နေရာ လိုချင်တယ်။ ပြီးတော့ စာပို့ အဝေးပြေးကားကြီးဟာ ‘ဈာန်ဆွဲ’ လိုက်ခေါင်းကို နေမဝင်ခင်မှာ ဖြတ်နိုင်ရမယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

မစ္စတာဘာ့ထံက ငြင်းဆန်တယ်။

“ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ... အခုတောင် အချိန်က လင့်နေပြီလေ...”

အဲဒီနောက် ဟာရွန်းရဲ့ မျက်နှာ ညှိုးငယ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတော့ သွားဖြဲဖြဲလိုက်ပြီး လက်ခုပ် တစ်ချက် တီးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ဟာရွန်းကို အော်ပြောပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ...အချိန်လင့်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ နော်။ ဒီလောက် လှတဲ့ ရှုခင်းကို ဘယ်အလွတ်ခံလို့ ဖြစ်မလဲ။ ဝမ်းနည်းနေတဲ့ အဖေကိုလည်း ပျော်လာအောင် လုပ်ရမှာ မဟုတ်လား။ နေမဝင်ခင် ရောက်ရစေမယ်”

လက်မှတ်ရောင်းတဲ့ နေရာကနေ ရာရှစ်တစ်ယောက် ဒယ်ဒယ်ထိုင် ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ စာပို့ အဝေးပြေးကားကြီးရဲ့ အပေါက်ဝ လှေကားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဟာရွန်းကို တွေ့ရတယ်။ သားဖြစ်သူက အကောင်းဆုံးထိုင်ခုံ နှစ်ခုံကို ကြိုယူထားပြီးပြီလေ။ ကားကလည်း စက်နှိုးထားပြီ။

ပြေးထားရလို့ မောကြီးပန်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ချွေးနဲ့ ဖုန်ရောပြီး ရွံ့ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေက ဟာရွန်းကို လေးစားအားကျတဲ့စိတ်၊ မနာလိုတဲ့ စိတ်တွေနဲ့ စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ရာရှစ်လည်း သူ့ရဲ့ သားကို အထင်ကြီးသွားတယ်။

“အဖေ ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ သား ဟာရွန်းခါလီဖာရဲ့။ မင်းဟာ မင်းကိုယ်မင်း သိထားတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုတယ် ဆိုတာလေ”

လို့ ရာရှစ်က သားဖြစ်သူကို ပြောပါတယ်။

“ရဟူး” ဆိုပြီး မစ္စတာဘာ့ထံက အော်တယ်။ သူဟာ အခြား စာပို့ဝန်ထမ်းတွေနည်းတူ အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှား လွယ်ပါတယ်။

‘ဗရွန်း’လို့ ဖြည့်စွက်အော်လိုက်ပြီး လီဗာကို အဆုံးထိ နင်းချ လိုက်ပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာပို့အဝေးပြေးကားဟာ ကားဝင်းရဲ့ ဂိတ် တံခါးပေါက်ကနေ ဝေါခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့တယ်။ သတိပေး စာသား တစ်ခုကို ကပ်ထားတဲ့ နံရံနဲ့ တိုက်မိတော့မလို့ သိသိကလေးပဲ။

‘အမြန်မောင်းမှ ကြိုက်တာဆိုရင် သေတမ်းစာလေးတော့ ပြင်ထား စေချင်’ ဆိုတဲ့ စာသားလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကားက မြန်သည်ထက် မြန်လာတယ်။ ခရီးသည်တွေကြားမှာ လည်း ကြောက်ပြီး အော်သူက အော်၊ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ဟစ်ကြွေးသူက ဟစ်ကြွေးနဲ့ပေါ့။ မစ္စတာဘာ့ထံဟာ ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းရင်း ကျေးရွာ တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကျေးရွာတစ်ခုကို ရောက်တိုင်းမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ စာအိတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးကို ပိုက်ပြီး ကျေးရွာမြေကွက်လပ်ထဲက ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေတတ်တာကို ဟာရွန်း သတိထားမိတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ မျက်နှာဟာ ပထမတော့ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ပုံ၊ နောက် ဟာရွန်းတို့ စီးလာတဲ့ ကားက မရပ်ပေးဘဲ ဝှေးခနဲ မောင်းထွက် သွားတာကို မြင်တဲ့အခါ သူ့ရဲ့ မျက်နှာက ဒေါသ မျက်နှာ ဖြစ်သွားတယ်။ သူစီးလာတဲ့ ကားရဲ့ နောက်ဘက်မှာလည်း သံဆန်ကာတပ်ပြီး ခရီးသည်တွေနဲ့ ခြားထားတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ဟာရွန်း သတိထားမိတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ လည်း စာအိတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်ကြီးတွေ အပုံလိုက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျေးရွာမြေကွက်လပ်မှာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ပိုက်ထားတဲ့ အထုပ်တွေနဲ့ အတူတူပါပဲ။ မစ္စတာဘာ့ထံကတော့ ပါလာတဲ့ စာတွေကို ထားခဲ့ဖို့နဲ့ ရွာထဲက စာတွေကို သိမ်းလာဖို့ မေ့လျော့နေတာ သေချာပါပြီ။

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ စာပို့စာသိမ်းလုပ်ဖို့ ရပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား”

လို့ ဟာရွန်းက ရှေ့ကို ကိုင်းပြီး မစ္စတာဘာ့ထံကို ပြောလိုက်တယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ပုံပြောဆရာ ရာရှစ်က -

“အဲဒီလောက်တောင် မြန်ဖို့လိုလိုလားဟ”

ဆိုပြီး အော်ပါတယ်။

မစ္စတာဘုတ်က ဒီထက်တောင် ပိုပြီးမြန်အောင် မောင်းပြလိုက်ပါ သေးတယ်။ ပြီးတော့ နောက်လှည့်ပြီး ရာရှစ်ကို လှမ်းအော်တယ်။

“ရပ်ပေးဖို့ လိုနေသလား။ မြန်မြန်မောင်းပေးဖို့ လိုနေသလား။ ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ဒါလေးတော့ မှတ်ထားပါ။ လိုအပ်ချက်ဆိုတာ အင်မတန် ကိုင်တွယ်ရ ခက်တဲ့ မြွေတစ်ကောင်ပဲ။ တကယ်ပြောတာ။ ဒီကောင်လေးက ပြောတယ်။ ခင်ဗျားဟာ နေဝင်ချိန် ရှုခင်းကို ကြည့်ဖို့ လိုသတဲ့။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်။ ဒီကောင်လေး တကယ်လိုနေတာ အမေ တစ်ယောက်လို့ ပြောတဲ့လူကလည်း ပြောမယ်။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်။ ဘုတ်ဟာ အမြန်နှုန်းကို လိုတဲ့ လူလို့ ပြောကြတာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ... ဘုတ်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ တကယ် လိုနေတာဟာ တခြားသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာ။ ယုံဗျာ၊ လိုအပ်ချက်ဆိုတာ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ ငါးတစ်ကောင်ပဲ။ လိုအပ်ချက်တွေကြောင့် လူတွေ သစ္စာမဲ့လာကြတယ်။ လိုအပ်ချက်တွေကြောင့် လူတွေ ဝေဒနာ ခံစားရတယ်။ ဒါကို သူတို့ ဝန်မခံချင်ကြဘူး။ ဝေး ဟေးဟေး... နှင်းအမြဲ ဖုံးလွှမ်းတဲ့ နေရာကို မြင်ရပြီဟေ့။ ရေခဲနေတဲ့ နေရာတွေ ရှေ့မှာ လာတော့မယ်။ လမ်းပျက်နေတဲ့ အပိုင်းတွေကို ဖြတ်မောင်း ရတော့မယ်။ ပစောက်ကွေတွေကို မြင်ရတော့မယ်။ နှင်းတောင်ပြိုတာကို ကြုံရနိုင်တယ်။ ဂီယာကို အမြင့်ဆုံးတင်ပြီဟေ့”

ကားဆရာဘုတ်ဟာ ဟာရွန်းကို သူ ပေးထားတဲ့ ကတိတည်ချင် တာမို့ ကားကို မရပ်တမ်း မောင်းခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ ဘုတ်က မြူးထူးစွာ အော်တယ်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြနဲ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေရာတွေ များသလောက် နာမည်ကွဲ အလွန်ရှားပါးတဲ့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကိုယ့်စာ သူ့ဆီရောက်၊ သူ့စာ ကိုယ့်ဆီရောက် ဆိုတာမျိုးက ဖြစ်ကို ဖြစ်နေမှာပဲ”

ဒီလိုနဲ့ စာပို့အဝေးပြေးကားဟာ ‘ဒုရင်ကောက်’ တောင်တန်းတွေ ပေါ်ကို အရှိန်နဲ့ တက်ခဲ့ပါတယ်။ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ကွေတွေမှာ ဘယ်ညာ ယမ်းမောင်းနှင်ရင်း ဘရိတ် မကြာမကြာ နှင်းရလို့ တာယာသံတွေ

ကလည်း တကျီကျီပေါ့။ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာ ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး တင်ထားတဲ့ အထုပ်အပိုးတွေကလည်း စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ ယမ်းခါ ရွှေလျားနေကြတယ်။ ချွေးကြောင့် မျက်နှာပေါ်က ဖုန်တွေ ရွံ့ဖြစ်သွားလို့ တစ်ရပ်တည်းလို ဖြစ်နေတဲ့ ခရီးသည်တွေက မြည်တွန် အော်ဟစ်ကြပါတယ်။

“အမယ်လေး၊ ငါ့ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ဟဲ့၊ နွားရူး၊ ဟဲ့၊ ဂေါက်ကြောင်။ အခု ချက်ချင်း အရှိန်လျှော့မောင်းစမ်း။ ငါ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံး ဂျာလကီးယား ဖြစ်တော့မယ်ဟဲ့”

လို့ ရွံ့လူသား မိန်းမကြီး တစ်ယောက်က ထအော်ပါတယ်။

“ပစ္စည်းတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဂျာလကီးယား ဖြစ်တော့မှာ”

ရွံ့လူသား ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောပါတယ်။

“ဒီတော့ အစ်မကြီးရဲ့ ပစ္စည်းကိစ္စကိုချည်း သိပ်ပြော မနေပါနဲ့”
နောက်ထပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ကြားဖြတ် ပြောတယ်။

“ဟေ့လူ... စကားကို သတိထားပြီး ပြောပါ။ ခင်ဗျား အခု မော်ကား မော်ကား ပြောနေတာ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမဗျ”

ဒီအခါမှာ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြောတယ်။

“ရှင့်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ရှင့်ရဲ့ မိန်းမက ကျွန်မလင် ရဲ့ နားကန်းအောင် အော်နေတာလေ။ ဒီတော့ ကျွန်မရဲ့လင်က မကျေနပ်လို့ ပြောတာပဲ။ ရှင့်ရဲ့ မိန်းမကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ညစ်ပတ် ပေသလူးနေတဲ့ ငါးဖောင်ရိုးပဲ။ လူရော ဟုတ်ရဲ့လား။ မဟုတ်မှလွဲရော ရွံ့ပေနေတဲ့ တုတ် ချောင်းများလား”

ဒီအခါမှာပဲ မစ္စတာဘာ့ထံက ကြွေးကြော် အော်ဟစ် လိုက်ပါတယ်။

“ဟေ့လူတွေ ဒီကွေ့ကို ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်တောင် ကျဉ်း သလဲ ဆိုတာ။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကပဲ ဒီနေရာမှာ ပြဿနာ အကြီးကြီး တက်သွားတယ်။ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ချောက်ထဲ ထိုးကျသွားတာလေ။ ကားပေါ်မှာ ပါလာသမျှ လူအားလုံး သေတယ်။ အနည်းဆုံး လူ ၆၇ ယောက်”

လောက် ရှိမယ်။ ဘုရားရေ၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဆန္ဒရှိရင် ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ရိုက်ရအောင် ကျုပ်ကားကို ရပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပ်ပေးပါ။ အခုရပ်ပါ”

လို့ ခရီးသည်တွေက တောင်းပန်လိုက်ကြတယ်။ (ကားအရှိန်လျော့ သွားရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ သဘောပဲ။) ဒါပေမဲ့ မစ္စတာဘာ့ထံက ကားကို အရှိန်တောင် ထပ်တင်လိုက်ပါသေးတယ်။

“နောက်ကျသွားပြီ။ အနောက်မှာ ပြတ်ကျန်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ်ကို ကား ရပ်ပေးစေချင်ရင် ချက်ချင်း ပြောနိုင်မှ ရမယ်”

လို့တောင် ရယ်ရယ် မောမောနဲ့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

“ငါ အပြစ်လုပ်မိပြန်ပြီ”

လို့ ဟာရွန်းက တွေးတယ်။

“အခုနေ့များ ကားမှောက်ခဲ့ရင်၊ တစ်စစီ ဖြစ်သွားမှာ။ ဒါမှမဟုတ် ကားမီးလောင်ပြီး အာလူးကြော် ဖြစ်သွားမှာ။ အဲဒီလိုဆို ဒီတစ်ခါလည်း ငါ့အပြစ်ပဲ ဖြစ်ရဦးမှာ သေချာတယ်”

အခုဆိုရင်တော့ သူတို့ဟာ ‘ဒုရင်ကောက်’ တောင်တန်းဒေသရဲ့ မြင့်မားတဲ့ အပိုင်းကို ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ စီးလာတဲ့ ကားဟာ အမြင့်ကို ရောက်လေလေ မြန်လာလေလေ ဆိုတာကိုလည်း ဟာရွန်း သေချာ ပေါက် သိတယ်။ မြင့်လွန်းလို့ အောက်ဘက်က ချောက်တွေထဲမှာ တိမ်တွေ ကိုတောင် မြင်နေရပါတယ်။ တောင်နံရံတွေကိုလည်း ထူပိန်း ညစ်ပတ်နေ တဲ့ နှင်းတွေက ဖုံးလွှမ်းထားတယ်။ ခရီးသည်တွေခမျာ အေးလွန်းလို့ ခိုက်ခိုက် တုန်နေကြပါတယ်။ ကားတစ်စီးလုံးမှာ အသံဆိုလို့ သွားချင်း တဂတ်ဂတ် ရိုက်နေတဲ့ အသံတွေသာ ထွက်ပေါ်လို့ နေတယ်။ လူတိုင်းဟာ ချမ်းတုန်ပြီး၊ ကြောက်ရွံ့ပြီး တိတ်ဆိတ်နေတော့တယ်။ မစ္စတာဘာ့ထံကိုယ်တိုင်ကလည်း အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နိုင်ရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေတာကြောင့် အရင် ကလို ‘ဝေးပေးပေး’ လို့ အော်တာမျိုး၊ သွေးပျက်စရာကောင်းတဲ့ ယာဉ်တိုက် မှု ဖြစ်ပွားရာ နေရာတွေကို ညွှန်ပြတာမျိုး စတာတွေကို မလုပ်ဖြစ်တော့ပါဘူး။

mgjbe.com

ခရီးသည်တွေဟာ တိတ်ဆိတ်မှုရဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ မျောပါနေပြီ၊
 တိတ်ဆိတ်မှုရဲ့ လှိုင်းတံပိုးက သူတို့ကို တောင်ထိပ်များရှိရာဆီ ပင့်မသွား
 တယ်လို့ ဟာရွန်း ခံစားရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အာခေါင်က ခြောက်သွေ့နေပြီး
 သူ့ရဲ့ လျှာက မာခဲနေပါတယ်။ ရာရှစ်ဆိုလည်း ဘာအသံမှကို မထွက်ဘူး။
 ‘အာ’ ဆိုတဲ့ အသံလေးတောင် ထွက်မလာဘူး။

‘သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က စာလုံးတစ်လုံးကို
 အဝတ်နဲ့ အမြန်ပွတ်လိုက်သလိုမျိုး ဒီကမ္ဘာကနေ ငါ ပျောက်ကွယ်ရတော့မယ်။
 သေချာပေါက်ကို လစ်ရတော့မှာ’

လို့ ဟာရွန်း တွေးနေမိတယ်။ အခြားခရီးသည် အားလုံးလည်း
 ကိုယ်စီကိုယ်ငဲ့ အဲဒီလိုမျိုး တွေးနေလိမ့်မယ် ဆိုတာကို သူ သိတယ်။

အဲဒီနောက် တိမ်ကို သူ မြင်တယ်။

စာပို့အဝေးပြေးကားက လျှိုမြောင်ကျဉ်းကျဉ်း တစ်ခုအတိုင်း
 တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးနေတယ်။ ရှေ့နားဆီ ရောက်ရင် ညာဘက်ကို နာနာချိုးရမှာ
 ဆိုတော့ လျှိုရဲ့ ဟိုဘက်အစွန်းကို လွန်ပြီး ပြုတ်ကျရတော့မယ် ဆိုတဲ့
 ကိန်းဆိုက်နေပါတယ်။ လမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ သတိပေး ဆိုင်းဘုတ်တွေကလည်း
 ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကို သတိပေးနေတယ်။ သတိပေး စာသားတွေက ကာရန်
 တောင် မညီချင်တော့ပါဘူး။ ‘သေလောက်အောင်သာ အမြန်မောင်း၊
 သေမင်းဆီ မုချရောက်ရမယ်’ ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ ‘သေလောက်အောင်
 ဖြည်းဖြည်းမောင်း၊ ဒါဆို မသေနိုင်ဘူး’ ဆိုတာက နောက်တစ်မျိုး။
 အဲဒီနောက် တိမ်ထူထူ တစ်ခု၊ အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းနေတဲ့ တိမ်၊ အိပ်မက်
 လှလှ၊ ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုထဲက တိမ်လိုမျိုးပေါ့၊ အဲဒီ တိမ်ဟာ
 ချောက်ထဲကနေ ခုန်တက်လာပြီး လမ်းပေါ်ကို စွေခနဲ ဆင်းလာတယ်။
 ဟာရွန်းတို့ရဲ့ ကားက ညာဘက်ကို ချိုးတော့ အဲဒီတိမ်ကို ဝင်တိုက်ပစ်
 လိုက်တယ်။ ရုတ်တရက် မှောင်ကျသွားပြီး ဘာထဲက ကားဘရိတ်ကို အတင်း
 ဖိနှင်းလိုက်တယ်။

ဆူညံသံတွေ ပြန်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ အော်သံ ဟစ်သံတွေနဲ့
 ကားတာယာရဲ့ ကျိခနဲ အသံတွေပေါ့။ ‘ငါတို့ ကိစ္စချောပြီ’ လို့ ဟာရွန်း
 တွေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် တိမ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို သူတို့ ပြန်ရောက်

လာတယ်။ ချောမွတ်တဲ့ နံရံတွေက သူတို့ရဲ့ ဘေးမှာ ကွေပတ် တည်ရှိနေတယ်။
ပြီးတော့ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာလည်း အဝါရောင် မီးလုံးတွေ စိတန်းလို့ပေါ့။

“လိုဏ်ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီဟေ့။ ဟိုဘက်ရောက်ရင် ‘ကကြီး’
ချိုင့်ဝှမ်းပဲ။ နေဝင်ဖို့ တစ်နာရီ လိုသေးတယ်။ လိုဏ်ခေါင်းကို ဖြတ်မောင်း
ချိန်ကတော့ မိနစ်အနည်းငယ်ပဲ။ ရှုခင်းတစ်ခုကို မြင်ရတော့မယ်။ ကျုပ်
ပြောခဲ့သလိုပေါ့၊ အားလုံး အေးဆေးပါ”

လို့ မစ္စတာဘာ့ထံက ကြေညာပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ‘ဈာန်ဆွဲ’ လိုဏ်ခေါင်းရဲ့ အပြင်ကို သူတို့ ရောက်လာ
ကြပါတယ်။ ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းရဲ့ အပေါ်မှာ နေဝင်တဲ့ ရှုခင်းကို ခရီးသည်
အားလုံး ကြည့်ရှုနိုင်စေဖို့အတွက် မစ္စတာဘာ့ထံက ကားကို ရပ်ပေးပါတယ်။
ရှုခင်းထဲမှာတော့ ရွှေရောင်လယ်ကွင်းတွေ (အခုချိန်မှာတော့ နီညိုရောင်
ဘက်ကို ကူးလာပြီ ဖြစ်ပါတယ်)၊ ငွေရောင်တောင်တန်းတွေ (အခုချိန်မှာတော့
အရောင် တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတဲ့ နှင်းစစ်စစ်တွေက ဖုံးလွှမ်းထားပါပြီ)၊
ပြီးတော့ ‘ပျင်းစရာ ရေကန်ကြီး’ (တကယ်တော့ ပျင်းစရာ၊ ငြီးငွေ့စရာ
မကောင်းလှပါဘူး) စတဲ့ အရာတွေ တည်ရှိနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရာရှစ်ခါလီဖာ
က သားဖြစ်သူကို ဖက်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။

“ဒီကိစ္စကို ဖြစ်မြောက်အောင် စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် သားကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဖေတို့အားလုံး ကိစ္စချောပြီ
မှတ်တာ။ အားလုံး ကြွပြီထင်တာ။ နိဂုံးချုပ်ပေါ့”

ဟာရွန်းက မျက်မှောင်ကို ကုတ်လိုက်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“နိဂုံးချုပ်ဟုတ်လား။ အဖေ ပြောဖူးတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရှိပါတယ်။
ဘာပါလိမ့်...”

ဒီအခါ ရာရှစ်က အိပ်မက်ဟောင်း တစ်ခုကို ပြန်အစဖော် စဉ်းစားတဲ့
ဟန်မျိုးနဲ့ ပြောတယ်။

“နိဂုံးချုပ် ဆိုတာဟာ ပုံပြင်တွေ အားလုံးရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးပေါ့
သားရယ်။ ဘာသာစကားရဲ့ ရန်သူလို့တောင် ပြောနိုင်တယ်။ နိဂုံးချုပ်ဟာ

တိတ်ဆိတ်မှုရဲ့ အိမ်ရှေ့စံဖြစ်သလို၊ စကားပြောဆိုခြင်းရဲ့ ရန်သူတော်လည်း ဖြစ်တယ်။ အရာရာဟာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အဆုံးသတ်ရတဲ့အတွက်၊ အိပ်မက်တွေ အဆုံးသတ်ရတဲ့အတွက်၊ ပုံပြင်တွေ ပြီးဆုံးရတဲ့အတွက်၊ ဘဝဆိုတာ တောင် ပြီးဆုံးရတဲ့အတွက် အဆုံးသတ်နေရာတွေမှာ အဲဒီ နိဂုံးချုပ်ဆိုတဲ့ အမည်နာမကို အဖေတို့ အသုံးပြုကြရတယ်။ “အဆုံးသတ်သွားပြီ။ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ။ နိဂုံးချုပ်ပြီ” လို့ အဖေတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြောကြတယ်”

“အခုတောင် ဒီနေရာက အဖေနဲ့ တော်တော် အဆင်ပြေနေပြီ” ဟာရွန်းက မှတ်ချက်ပြုပါတယ်။ “အဖေ အရင်ကလို ထစ်အ ထစ်အ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ အဖေရဲ့ ရူးနှမ်းဆန်းကြယ်တဲ့ ပုံပြင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်ရောက်လာကြပြီ”

ချိုင့်ဝှမ်းထဲကို ဆင်းတဲ့အခါမှာ မစ္စတာဘာ့ထံက တော်တော်လေးကို သတိထားပြီး ဖြည်းဖြည်း မောင်းပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့... အဲ... အဲ... ကျုပ် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ကို ကျေပွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့ အမြန်မောင်းစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

လို့ ရွံ့တွေ ပေသလူးပြီး တုန်ယင်နေကြတဲ့ ခရီးသည်တွေကို သူ ရှင်းပြတယ်။ ဒီအခါ ခရီးသည်တွေက ဟာရွန်းနဲ့ ရာရှစ်တို့ကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် ကြည့်ကြပါလေရော။ အလင်းရောင် ပျောက်ကွယ်စ ပြုလာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဆိုင်းဘုတ် တစ်ခုကို သူတို့ ဖြတ်ကျော် လာခဲ့ကြတယ်။ မူလကတော့ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ရေးထားတာက “ကကြီးချိုင့်ဝှမ်းမှ ကြိုဆိုပါတယ်” ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က စာလုံးတွေကို ဖျက်ပြီး မညီမညာ လျှောက်ရေးထားပုံ ရပါတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်က ‘ကိုရှ်မာ ချိုင့်ဝှမ်းမှ ကြိုဆိုပါတယ်’ ဆိုပြီး ဖြစ်နေတယ်။

“ကိုရှ်မာ ဆိုတာ ဘာလဲဗျ၊ အဖေ”

လို့ ဟာရွန်းက မေးတယ်။ မစ္စတာဘာ့ထံက ပခုံးကို တွန့်ပြုရင်း ဝင်ပြောတယ်။

“ကိုယ်ထင်ရာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်စားမျိုးတွေ လုပ်ထားတာပေါ့။ ဒါကို ချိုင့်ဝှမ်းမှာ နေကြတဲ့ လူတွေ လုံးဝ မကျေနပ်ကြဘူး။ ဟိုရောက်ရင် တွေပါလိမ့်မယ်”

“ဒီစကားလုံးက ဖရန့်ဂျီလို ခေါ်တဲ့ ရှေးသုံး ဘာသာစကားကနေ လာတာကွ” ရာရှစ်က သားဖြစ်သူကို ရှင်းပြပါတယ်။

“ဒီဒေသကို အခုခေတ်မှာ ‘ကကြီး’ ချိုင့်ဝှမ်းလို့ပဲ လွယ်လွယ် ခေါ်နေကြပေမယ့် ဟိုးအရင်တုန်းက အခြားနာမည်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဖေ မှတ်မိတာ မမှားဘူးဆိုရင် သူ့ကို ‘ကက်ရှ်မာ’ လို့လည်း ခေါ်ခဲ့ဖူးကြတယ်။ နောက် နာမည်တစ်ခုကတော့ ‘ကိုရှ်မာ’ ပေါ့”

“အဲဒီ နာမည်တွေမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသလား အဖေ”

“နာမည်တိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတာပေါ့ သားရဲ့ ။ နေဦး၊ အဖေ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်။ ဟုတ်ပြီ၊ မှတ်မိပြီ။ ‘ကက်ရှ်မာ’ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ‘ပင်လယ်ကို ကွယ်ထားတဲ့ နေရာ’ တဲ့။ ‘ကိုရှ်မာ’ ကတော့ တော်တော်လေး မကောင်းတဲ့ စကားလုံးပဲ”

“ပြောပြလေ အဖေရာ။ အဲဒီလို တန်းလန်းကြီး ရပ်မထားနဲ့လေ”

လို့ ဟာရွန်းက ပူဆာတယ်။

ဒီအခါ ရာရှစ်က ပြောတယ်။

“ရှေးသုံးဘာသာစကားအရဆိုရင် “ကိုရှ်မာ” ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က “အိပ်မက်ဆိုး” ပဲ”

ဟာရွန်းတို့ စီးလာတဲ့ စာပို့အဝေးပြေးကား “ကကြီး” ချိုင့်ဝှမ်း ဒေသရဲ့ ကားဂိတ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ညက မှောင်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟာရွန်းက မစ္စတာဘာ့ထ်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ဘာ့ထ်ကပြောတယ်။

“ဒါပေမဲ့...အဲ...အဲ...မင်းတို့ အပြန်ခရီးကျတော့လည်းဦး လိုက်ပို့မယ်။ အကောင်းဆုံး ခုံနှစ်ခုကို ချန်ထားပေးမယ်။ ပြန်ဖို့ အချိန် ကျရင်သာ ဒီကို လာခဲ့လိုက်။ ဦး အသင့်ရှိနေမယ်။ ပြီးတော့ “ဗရွန်း” ဆိုပြီး တို့တတွေ လစ်ကြတာပေါ့။ အားလုံး အေးဆေး”

ဒီနေရာမှာလည်း အော်ငေါက်ပြီး စကားပြောတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ကြုံရမလားဆိုပြီး ဟာရွန်း တွေးကြောက်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ “ကကြီး”

mgjoe.com

ချိုင့်ဝှမ်းဒေသဟာ ဝေးလံသီခေါင်တဲ့ အရပ်မှာ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ “ဂငယ်” မြို့မှာ သူ့အဖေ အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သတင်းဟာ မစွတာဘာထံ ရဲ့ ကားလောက် မမြန်ဆန်တာမို့ အဲဒီကိစ္စကို ဒီက လူတွေ မသိကြသေးဘူး။ ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ကို ဘော့စ်ဆိုတဲ့ လူကိုယ်တိုင် လာကြိုပါတယ်။ ဒီချိုင့်ဝှမ်း ဒေသရဲ့ အာဏာရပါတီမှာ သူက အကြီးဆုံးပေါ့။ မကြာခင် ကျင်းပမယ့် ရွေးကောက်ပွဲမှာလည်း ဝင်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ရာရှစ်ကို ဖိတ်ကြား ထားရတာကလည်း သူ့ရဲ့ကိုယ်စား ပြည်သူလူထုကို စည်းရုံးပေးဖို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီလူရဲ့ မျက်နှာက ဝင်းပြောင် ချောမွတ်နေပြီး အိတ်ကပ်တွေ အများကြီး ပါတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီရှည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကြော့ရှင်း သပ်ရပ်လွန်းနေတာကြောင့် သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်က မညီမညာ နှုတ်ခမ်းမွေးဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ဘဲ အခြား တစ်ယောက်ယောက်ဆီက ငှားတပ်ထားသလိုမျိုး ထင်ရပါတယ်။ သူ့လို ခန့်ခန့်ချောချော လူတစ်ယောက်နဲ့ မလိုက်ဖက်တဲ့ ခပ်ညှည့် နှုတ်ခမ်းမွေးပါ။

လူချော လူခန့်က ရာရှစ်ကို ရုပ်ရှင်မင်းသား ဟန်မျိုးနဲ့ ပြုံးပြပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်နိုင်မှုကို ဟာရွန်း ရွံရှာမိတယ်။ ကိုလူချောက ပြောတယ်။

“ဂုဏ်သတင်းကြီးတဲ့ မစွတာရာရှစ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ဆီကို ရောက်လာတဲ့အတွက် အများကြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ အကျော်ဇေယျ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်လို့ မှတ်ယူပါတယ်”

သူ့ရဲ့အဖေသာ “ဂငယ်”မြို့မှာတုန်းကလို ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်ဦးမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီလူရဲ့ လေသံ တစ်မျိုးပြောင်းသွားမှာကို ဟာရွန်း မြင်ယောင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာရှစ်ကို ကြည့်ရတာ မြောက်ပင့် ပြောခံရလို့ ကျေနပ်နေပုံ ရပါတယ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့ရဲ့အဖေ ပျော်ရွှင် နေဖို့က အဓိကပဲ။ ကျန်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ဟာရွန်း သည်းခံနိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်တော့် နာမည်က ဘာတူးပါ”

လို့ ကိုလူချောက သူ့ရဲ့ ခေါင်းကို နည်းနည်း စောင်းပြီး၊ ဖနောင့် နှစ်ဖက်ကိုလည်း စုလိုက်ပြီး ပြောပါတယ်။

“စာပို့ အဝေးပြေး ကားမောင်းတဲ့ လူနဲ့ နာမည် တော်တော် ဆင်တာပဲ”

အခုအခါမှာတော့ မကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေဟာ ဒီနေရာကို ရောက်နှင့် နေခဲ့ပြီဆိုတာ ထင်သာ မြင်သာ ရှိလှပါတယ်။

“သူ့ကို စစ်သားတွေ အများကြီးက ကာကွယ်ပေးထားရမှတော့ ဒီဘာတူးဆိုတဲ့ လူကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူကြိုက်များပါ့မလဲ” လို့ ဟာရွန်း တွေးတယ်။ မျက်နှာ ပြောင်ချောချောနဲ့ အဲဒီ လူချော လူခန့်ဟာ ရွေးကောက် ပွဲမှာ အားပေးထောက်ခံသင့်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ ဟာရွန်းက ရာရှစ်ကို တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ စစ်သား တွေက အမြဲရှိနေတာဆိုတော့ သူ့အဖေ သေသေချာချာ ကြားရအောင် မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ရေကန်ကြီးဆီကို သူတို့ ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။

ငန်းပုံစံ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သင်္ဘောတစ်စင်းက သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေတယ်။ သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်တဲ့ မစ္စတာဘာတူးက ပြောပါ တယ်။

“ဂုဏ်သတင်းကြီးတဲ့ မစ္စတာရာရှစ်အတွက် အကောင်းဆုံးတွေ ချည်းပဲ စီစဉ်ထားပါတယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောအိမ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ် ဒီည အနားယူပါ။ အရှိန်အဝါကြီးတဲ့ မစ္စတာရာရှစ်အတွက် သာမည မဖြစ်စေရဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံတယ်”

မစ္စတာဘာတူးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံက ယဉ်ကျေးပေမယ့် တကယ်တမ်း တော့ စော်ကားမော်ကား ပြောနေတာပဲလို့ ဟာရွန်း နားလည်ထားတယ်။ ရာရှစ်က ဘာပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ခံနေတာကိုတော့ ဟာရွန်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်မိတယ်။ စိတ်ကသိကအောက်နဲ့ပဲ ငန်းသင်္ဘောပေါ်ကို ဟာရွန်း တက်ခဲ့ ပါတယ်။ စစ်ဝတ်စစ်စားနဲ့ လူတွေက တက်မကြီးတွေကို စပြီး လှော်ခတ် တယ်။

သင်္ဘောပေါ်ကို ရောက်တဲ့အခါမှာ ကန်ရေပြင်ကို ဟာရွန်း ငုံ့ကြည့် တယ်။ ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီးကြောင်းတွေကို သူ တွေ့ရတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ရဲ့ သင်္ဘောဟာ ဖျာကြီးတစ်ချပ်လို ရေပေါ်မှာ ပေါလော မျောနေတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့တယ်။

“အဲဒါ ရေမျောဥယျာဉ်ပဲ သားရဲ့။ ကြာမြစ်တွေကို သုံးပြီး အချပ်ကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာ။ အဲဒီပေါ်မှာ ကြိုက်တဲ့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် စိုက်လို့ ရတယ်”

လို့ ရာရှစ်က ရှင်းပြတယ်။ သူ့ရဲ့ အသံဟာ လွမ်းဆွေးနေတဲ့ အသံမျိုး ပြန်ဖြစ်နေပါတယ်။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့ အဖေရာ”

လို့ ဟာရွန်းက ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက် တယ်။

“ဝမ်းနည်းနေတယ် ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အစီအမံတွေကို နာမည်ကျော်ကြီး မစ္စတာရာရှစ် မကြိုက်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

လို့ သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်တဲ့ ဘာတူးက အော်ပြောတယ်။ ပုံပြောဆရာ ရာရှစ်ဟာ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ ဖန်တီး လုပ်ကြံပြီး မပြောတတ်ရှာပါဘူး။

“အစီအမံတွေကို မကြိုက်လို့ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ နှလုံးသား ကိစ္စပါ”

လို့ပဲ အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“အဲဒီ လူကြီးကို ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောပြရတာလဲ အဖေရာ” လို့ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မချင့်မရဲနဲ့ တွေးမိတယ်။ ဘာတူးကတော့ အဲဒီလို ကြားသိလိုက်ရလို့ ဝမ်းသာနေလေရဲ့ ။ “ဘာမှမပူနဲ့၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နှစ်ယောက် မရှိတဲ့ မစ္စတာရာရှစ်ရေ။ အဲဒီ အမျိုးသမီးက ခင်ဗျားကို ထားသွားခဲ့ပေမယ့် ပင်လယ်ထဲမှာ နောက်ထပ် ငါတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်ဗျာ”

“ငါး ဟုတ်လား။ ငါးလို့ ဒီလူ ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား”

လို့ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ဒေါသပူပန်ထရင်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ အမေဟာ ငါးမှတ်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းနည်း ငါး တစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ငါးမန်းတစ်ကောင်ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ သူ့ရဲ့ အမေကို ခိုင်းနှိုင်း ကြတော့မှာလား။ တကယ်ပါပဲ၊ သူ့ရဲ့ အဖေအနေနဲ့ အဲဒီ ဘာတူးဆိုတဲ့ လူကြီးရဲ့ လန်နေတဲ့ နှာခေါင်းကို ခွပ်ခနဲ မြည်အောင် ထိုးပစ်လိုက်ရမှာ။

ပုံပြောဆရာက ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေတဲ့ အမူအရာမျိုးနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်ကို ကန်ရေထဲမှာနှစ်လိုက်တယ်။

“အင်း... နတ်သမီး ငါးတစ်ကောင်ကို ရဖို့ဆိုရင်တော့ တော်တော် ကြီးကို ရှာရလိမ့်မယ်ဗျာ”

လို့ သက်ပြင်းချရင်း သူ ပြန်ပြောတယ်။

ရာရှစ်ရဲ့ စကားဆုံးတော့ လေပူတွေ တိုက်ခတ်လာပြီး မြူတွေ ကလည်း သူတို့နားကို ကပ်လာပါတယ်။ ရာသီဥတုက ရာရှစ်ရဲ့ စကားကို ကြားပြီး တုံ့ပြန်လိုက်တယ်လို့တောင် ပြောရမလိုပါပဲ။ မြူတွေကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်ရတော့ပါဘူး။

“နတ်သမီးငါး မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုတောင် ပြန်မတွေ့ရ တော့ဘူး” လို့ ဟာရွန်းက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ တွေးလိုက်တယ်။

(၃)

ပျင်းစရာကောင်းတဲ့ရေကန်ကြီး

ညလေထုထဲက ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းခြင်းရဲ့ အနံ့အသက်ကို ဟာရွန်း ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု ရုတ်တရက် ရောက်လာတဲ့ မြူတွေကလည်း ကြေကွဲခြင်း အနံ့တွေ၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း အနံ့တွေနဲ့ နံစော်နေပါတယ်။

“အိမ်မှာပဲ နေနေရင် အကောင်းသား။ အဲဒီမှာလည်း အပူရုပ်တွေ မနည်းမနောပဲဟာကို”

လို့ ဟာရွန်း တွေးပါတယ်။

“ဟူး... အဲဒီအနံ့ ဘယ်သူ့ဆီကလဲဟေ့၊ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

လို့ ရာရှစ်ခါလီဖာက အော်တယ်။ သူ့ရဲ့ အသံက စိမ်းသလိုလို ဝါသလိုလို ဖြစ်နေတဲ့ မြူကို ဖြတ်ပြီး ထွက်ပေါ်လာပါတယ်။

“အဲဒါ မြူတွေဆီက လာတဲ့အနံ့ပဲ အဖေ။ ဓေးနာမြူတွေပေါ့”

လို့ ဟာရွန်းက သူ့ရဲ့ အဖေကို ရှင်းပြလိုက်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဘာတူရဲ့ အသံလည်း ထွက်လာတယ်။

“သက်ညှာတတ်သူ မစွတာရာရှစ်ရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကောင်လေးကတော့ သူ့ဆီက အနံ့ထွက်တာကို လိမ်ဆင်တွေ ဖန်တီးပြီး ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာပဲဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ သားဟာလည်း ညံ့ဖျင်းလှတဲ့ ဟောဒီ

ချိုင့်ဝှမ်းဒေသက လူတွေလိုပါပဲလား။ မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေကို အင်မတန် ခုံမင်ကြတာလေ။ ဒီဒေသက လူတွေအပေါ် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ သည်းခံနေရသလဲ ဆိုတာသာ ကြည့်ပေတော့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြိုင်ဘက်တွေက လည်း ဈေးခပ်ပေါပေါ လူတွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ မကောင်းကြောင်းတွေကို လူတွေကြားမှာ လိုက်ဖြန့်တယ်လေ။ ဒါကို အသိဉာဏ်နည်းပါးတဲ့ လူတွေက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က စကားကြွယ်တဲ့ မစ္စတာရာရှစ်ဘက် လှည့်ခဲ့တာပေါ့။ မစ္စတာရာရှစ်ကသာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပုံပြင်တွေ၊ ကျွန်တော့်ကို ချီးမြှောက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြောပြပေးစမ်းပါ။ လူတွေက ခင်ဗျား ပြောရင် ယုံကြမှာပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ ပျော်ရွှင်လာကြပြီး ကျွန်တော့်ကို မဲပေးကြလိမ့်မယ်”

ဘာတူးရဲ့ စကား ဆုံးတယ် ဆိုတာနဲ့ လေပူကြမ်း တစ်ခုက ရေကန်ကို ဖြတ်တိုက်လိုက်ပါတယ်။ မြူတွေ လွင့်ပါးကုန်ပေမယ့် လေပူကြောင့် ဟာရွန်းတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေ ပူစပ်ပူလောင် ဖြစ်ကြရတယ်။ ကန်ရေပြင်ဟာ လည်း လှုပ်ရွှပြီး ကြမ်းတမ်းလာပါတယ်။

“ဒီရေကန်က ပျင်းစရာ မကောင်းလှပါဘူး။ တကယ်ဆို တော်တော်လေး စိတ်အပြောင်းအလဲများတဲ့ ရေကန်ဗျို့”

လို့ ဟာရွန်းက မြည်တမ်းတယ်။ အဲဒီ စကားလုံးတွေ သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကနေ ထွက်ကျသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို တစ်စုံတစ်ခုကို သူ သဘောပေါက်သွားတယ်။

“ဒီဒေသဟာ “စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်”ပဲ ဖြစ်ရမယ်” လို့ သူ ထအော်ပါတယ်။

“စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ဟာ ရာရှစ်ခါလီဖာ အကြိုက်ဆုံး ပုံပြင်တွေထဲက တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ စိတ်အပြောင်းအလဲကို လိုက်ပြီး အချိန်တိုင်း ပြောင်းလဲနေတဲ့ မှော်တိုင်းပြည် တစ်ခုရဲ့ အကြောင်းပေါ့။ “စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” မှာ လူတွေ ပျော်ကြတယ်ဆိုရင် နေမင်းကလည်း ညဘက်မှာတောင် တစ်ညလုံး သာ နေတတ်တယ်။ အမြဲတမ်း နေသာ နေတာကို တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကြည့်မရ ဖြစ်လာတဲ့အထိ သာနေတော့တာပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ စိတ်ကသိ ကအောက် ဖြစ်စရာ ညတစ်ည ကျရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ တဗျစ်တောက်

တောက် ညည်းညူသံတွေ၊ စိတ်မကျေမနပ် ဖြစ်တာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတဲ့ ညပေါ့။ လေတောင်မှ အသက်ရှူဖို့ ခက်လောက်အောင် ပျစ်ခဲ နေတတ် တယ်။ လူတွေ ဒေါသ ထွက်လာတဲ့အခါ မြေကြီးကလည်း လှုပ်ခါလာတယ်။ အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေ မရောမရာ ဖြစ်တဲ့အခါမျိုး မှာတော့ “စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” လည်း မရေမရာ ဖြစ်လာတတ် တယ်။ အဆောက်အအုံတွေ၊ လမ်းမီးတိုင်တွေ၊ မော်တော်ကားတွေရဲ့ အနားသတ်တွေဟာ ဆေးအရောင်မှိန်လာတဲ့ ပန်းချီကားတွေလိုပဲ စွန်းရာ ထင်းရာတွေ ပေါ်လာတယ်။ အရာဝတ္ထုတွေက တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ရောစပ်သလို ဖြစ်လာတာကြောင့် ဘယ်နေရာက အစ၊ ဘယ်နေရာက အဆုံး ဆိုတာကို ပြောဖို့ ခက်ခဲလာပါတယ်။

“အဖေ၊ သားပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီနေရာဟာ အဲဒီပုံပြင်ထဲကနေရာ မဟုတ်လား။”

လို့ ဟာရွန်းက သူ့အဖေကို မေးလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို စဉ်းစားတာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိနေသလိုလိုပါပဲ။ ရာရှစ် တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းနေချိန်မှာပဲ “ဝေဒနာမြူ” တွေက ငန်းသင်္ဘောကို ငုံ့လိုက်တယ်။ ဘာတူးဆိုတဲ့ လူကလည်း ဗိုက်ထဲမှာ လေပူတွေ အပြည့်နဲ့ ဆိုတော့ သူ့ကြောင့် လေပူတွေ တိုက်လာတာဟာ သိပ်တော့ မဆန်းလှဘူး။

ရာရှစ်က ဟာရွန်းကို ရှင်းပြတယ်။

“စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” ဆိုတာက ပုံပြင်သက်သက် ပါပဲ သားရဲ့။ အခု အဖေတို့ ရောက်နေတာက တကယ်ရှိတဲ့ နေရာလေ” သူ့အဖေရဲ့ ပုံပြင်သက်သက်ပါပဲ ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါမှာ “အရည်မရ၊ အဖတ်မရ စကားတို့ရဲ့ ရှားဘုရင်” တော့ တကယ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီလို့ ဟာရွန်း တွေးမိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရာရှစ်အနေနဲ့ အတော်ကြီး စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့အခါမှာပဲ ဒီလိုစကားမျိုးကို ပြောထွက်တတ်လို့ပါ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ရာရှစ်က ဘာတူးနဲ့ ငြင်းခုံနေပါတယ်။

“ပျော်စရာ ရွှင်စရာ တီတီတာတာတွေပဲ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲဗျာ။ ပုံပြင်ကောင်း မှန်သမျှက ပျော်စရာကောင်းတာချည်းပဲမှ မဟုတ်တာ။ မျက်ရည်ကျရတဲ့ ပုံပြင်မျိုးဟာလည်း လှပတယ်ဆိုရင် လူတွေ နှစ်သက် ကြပါတယ်”

လို့ ရာရှစ်က ပြောတယ်။

ဒီအခါမှာ ဘာတူး တစ်ယောက် ဒေါသပုန် ထပါလေရော။

“ပေါက်ကရတွေ၊ ပေါက်ကရတွေ။ ခင်ဗျား လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောထားပြီးသားပဲ။ ကျွန်တော့် အတွက်ကတော့ ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ဇာတ်လမ်းရှည်ကြီးတွေကို ခင်ဗျား ပြောပေးမယ် ဆိုရင် ရပြီ။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြေကွဲ ဇာတ်တွေကို မကြားချင်ဘူး။ ပိုက်ဆံ လိုချင်ရင် အရွန်းဖောက်ဖို့သာပြင်ထားပေတော့”

လို့ ဘာတူးက ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီနောက် တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလို လေပူတွေက နှစ်ဆတိုးပြီး တိုက်လာ၊ ရာရှစ်ကလည်း နှုတ်ဆိတ်ပြီး ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေ၊ ဝါတာတာ စိမ်းဖန်ဖန် မြူတွေကလည်း မိလ္လာအနံ့ဆိုးနဲ့အတူ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာ၊ ရေမျက်နှာပြင်ကလည်း စောစောကထက်တောင် ပိုပြီးမှ ကြမ်းတမ်းလာတယ်။ ရေတွေက ငန်းသဘောရဲ့ ဘေးနံရံတွေကို တဝန်းဝန်းနဲ့ ရိုက်ခတ်နေတာကြောင့် သဘောဟာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ရလောက် အောင် ယိမ်းထိုးနေတယ်။ ဘာတူးရဲ့ ဒေါသကြောင့် ဒါမျိုးတွေ ဖြစ်လာ တယ်လို့တောင် ထင်မှတ်ချင်စရာ ဖြစ်ပါတယ် (ပြီးတော့ ဘာတူးရဲ့ အပြုအမူ တွေကို ပိုပိုပြီး စိတ်ပျက်ဒေါသ ဖြစ်လာတဲ့ ဟာရွန်းကြောင့်များလားပေါ့လေ)။

မြူတွေက ငန်းသဘောကို နောက်တစ်ကြိမ် ငုံ့ထားလိုက်ပြီး ဟာရွန်းအဖို့လည်း ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပြန်ပါဘူး။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အသံတွေကိုတော့ ဟာရွန်း ကြားနေရတယ်။ “အမယ်လေးလေး၊ ငါတို့ရဲ့ သဘော မြုပ်တော့မယ်ဟေ့” လို့ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် လှော်တက်သမားတွေက အော်နေကြပြီး သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်တဲ့ မစ္စတာဘာတူးကလည်း ဒေါသ တကြီးနဲ့ မြည်တွန် တောက်တီးနေတယ်။ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးခြင်းဟာ သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ စော်ကားတာပဲလို့ ထင်နေပါတယ်။ အော်သံဟစ်သံတွေ ပိုပြီး များလာလေလေ ရေမျက်နှာပြင်ကလည်း ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းလာလေလေ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လေပူတွေလည်း ပိုပြီး တိုက်လာတာပေါ့။ မိုးတွေ ခြိမ်းပြီး လျှပ်စီးတွေလည်း လက်လာတာကြောင့် မြူတွေကြားမှာ လင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ထူးဆန်းတဲ့ နီယွန်မီးရောင်တွေကို ဖြစ်ပေါ် စေပါတယ်။

သူ့ရဲ့ “စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” သီအိုရီကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကြည့်မှပဲ ရတော့မယ်လို့ ဟာရွန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သူ လှမ်းအော် ပြောလိုက်တယ်။

“အိုကေ၊ အားလုံး နားထောင်ပေးကြပါ။ ဒီကိစ္စက အင်မတန် အရေးကြီးတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် အားလုံးပဲ အော်တာ ဟစ်တာတွေကို ရပ်လိုက်ပါ။ ပါးစပ်တွေကို ပိတ်ထားလိုက်ကြပါ။ လုံးဝကို အသံတိတ် နေမှ ဖြစ်မှာဗျ။ ကျွန်တော် တစ် နှစ် သုံး ရေမယ်။ တစ်...နှစ်...သုံး... ဟုတ်ပြီ” ဟာရွန်းရဲ့ အသံထဲမှာ ဩဇာသံတွေ ပါလာပါတယ်။ ဒါကို အခြား လူတွေ အံ့အားသင့်မယ်ဆိုရင် သူကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့် ရပါတယ်။ ဘာတူးရော၊ လှော်တက်သမားတွေရော ဘာအသံမှ မထွက်နိုင်ဘဲ ငြိမ်သွား ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ လေပူတွေ နောက်ဆုတ်သွားကြသလို၊ မိုးခြိမ်းသံတွေနဲ့ လျှပ်စီးတွေလည်း ရပ်သွားကြတယ်။ ဟာရွန်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတူးအပေါ် ဒေါသဖြစ်နေတာကို သတိထားပြီး လျှော့ချလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့စိတ် ငြိမ်သက် လာခြင်းနဲ့အတူ ရေမျက်နှာပြင်လည်း ငြိမ်သက်သွားပါတယ်။ အနံ့ဆိုးတဲ့ မြူတွေကတော့ အံ့ဆိုင်နေပါသေးတယ်။

အဲဒီနောက် ဟာရွန်းက သူ့ရဲ့ အဖေကို လှမ်းအော်ပြောတယ်။ “အဖေရေ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုလောက်လေးပဲ လုပ်ပေးပါ။ တစ်ခု တည်းပါ။ အဖေရဲ့ ဘဝမှာ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အချိန် တစ်ချိန် ကို ပြန်စဉ်းစားပေးပါ။ “ဈာန်ချဉ်းဆွဲ” လိုက်ခေါင်းကို ဖြတ်လာတုန်းက မြင်ခဲ့ရတဲ့ “ကကြီး” ချိုင့်ဝှမ်းဒေသရဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတွေကို ပြန်မြင်ယောင် ကြည့်စမ်းပါ။ အဖေနဲ့ အမေတို့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့က အကြောင်းတွေကို စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ လုပ်ပါ အဖေရာ”

ခဏနေတော့ အနံ့ဆိုးတဲ့ မြူတွေဟာ ရှုပ်အင်္ကျီ အဟောင်းတစ်ထည် စုတ်ပြဲသွားသလို ပြိုကွဲ ထွက်သွားပြီး အေးချမ်းတဲ့ ညလေညင်းနဲ့အတူ မျောပါ ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့တယ်။ လမင်းဟာ ကန်ရေပြင်ပေါ်မှာ ပြန်ပြီး ထွန်းလင်းလာပါတယ်။

“တွေ့လား အဖေ၊ “စိတ်ပြောင်းလွယ်တဲ့ တိုင်းပြည်” ဆိုတာ ပုံပြင်သက်သက် မဟုတ်ဘူး” လို့ ဟာရွန်းက သူ့ရဲ့ အဖေကို ပြောပါတယ်။

ရာရှစ်က သားဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကို သဘောကျပြီး တဟားဟားနဲ့ ရယ်ပါတော့တယ်။

“ဟာရွန်းခါလီဖာ၊ မင်းကတော့ ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲ ရောက်ရင် တော်တော် အားကိုးရတဲ့ ကလေးပဲ။ အဖေ မင်းကို လေးစားသွားပြီကွာ”
 လို့လည်း သားဖြစ်သူကို ခေါင်းညွတ်ပြရင်း ပြောလိုက် ပါတယ်။
 ဒီအခါမှာ ဘာတူးက ဝင်ပြောတယ်။

“အယုံလွယ်သူ မစ္စတာရာရှစ်ရေ၊ ဒီကလေးရဲ့ လှည့်ကွက်တွေကို ယုံနေပြီလားဗျာ။ ထူးခြားတဲ့ ရာသီဥတု ဖြစ်စဉ်တွေဟာ ဒီလိုပဲ ရောက်လာပြီး ဒီလိုပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်ပါတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး ပြောစရာ မရှိပါ”

ဟာရွန်းက ဘာတူးအပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို သူ့ရဲ့ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားလိုက်တယ်။ အစစ်အမှန်လောကကြီးဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အရာတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေတာပဲလေ။ ဒီတော့ ထူးဆန်းတဲ့ လောကတွေ ဆိုတာလည်း တကယ် ရှိနေနိုင်တာပဲပေါ့။ ဒီအသိကို သူ့ဘာသာသူ နှလုံး ပိုက်ထားလိုက်တယ်။

သင်္ဘောအိမ်ရဲ့ နာမည်က “အာရေဘီယံညများ + ၁” ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အာရေဘီယံ ညပုံပြင်တွေထဲမှာတောင် အခုလို လှပတဲ့ ညမျိုးကို ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘာတူးက ကြွားဝါပြီး ပြောထားပါတယ်။ သင်္ဘောရဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကိုလည်း ဒဏ္ဍာရီလာ ငှက်ပုံတွေ၊ ငါးပုံတွေနဲ့ သားကောင်ပုံတွေအတိုင်း အပေါက် ဖောက်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သတ္တဝါတွေထဲမှာ သင်္ဘောသား ဆင်းဘတ် ပုံပြင်ထဲက ဧရာမငှက်ကြီး ပါတယ်။ လူတွေကို ဝါးမျိုတဲ့ ဝေလငါးကြီး ပါတယ်။ ပါးစပ်ကနေ မီးတွေကို မှုတ်ထုတ်နိုင်တဲ့ နဂါးကြီး ပါတယ်။ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်တွေထဲကနေ အလင်းရောင်တွေက အပြင်ကို လျှံကျ နေတယ်။ ဒါကြောင့် ထူးခြားဆန်းကြယ် သတ္တဝါတွေရဲ့ပုံကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသတ္တဝါတွေဟာ အမှောင်ထဲမှာ အရောင်တွေ တောက်ပနေတာပေါ့။

ဟာရွန်းက ရာရှစ်နဲ့ ဘာတူးတို့ရဲ့ နောက်ကနေ သစ်သားလှေကား တစ်ခုအတိုင်း လိုက်တက်သွားတယ်။ အနုစိတ် ထွင်းထု မွမ်းမံထားတဲ့ ဝရန်တာ တစ်ခုကို ရောက်တယ်။ အဲဒီကနေ ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲကို

ဝင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သလင်းကျောက်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ မီးဆိုင်းတွေ၊ ဖောင်းကြွ ပုံဖော်ထားတဲ့ ကူရှင်တွေနဲ့ ထိုင်ခုံတွေ (အဲဒီ ထိုင်ခုံတွေကလည်း ဘုရင်ထိုင်တဲ့ ပုလ္လင်တွေနဲ့တောင် ခပ်ဆင်ဆင်)၊ ပြီးတော့ သစ်ကြားပင်ရဲ့ အသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စားပွဲခုံတွေ စတာတွေ ရှိနေပါတယ်။ စားပွဲခုံတွေကို ထိပ်ဘက်မှာ အပြားလိုက် ဖြစ်နေတဲ့ သစ်ပင်ပုံစံမျိုး ထွင်းထုထားပြီး ငှက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ အတောင်ပံပါတဲ့ ကလေးငယ်တွေကိုလည်း မြင်နိုင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီ ကလေးတွေဟာ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တွေထဲက နတ်သမီးလေးတွေ ဖြစ်တယ်။ နံရံတွေမှာ စာအုပ်စင်ကြီးတွေ ရှိပြီး သားရေအဖုံးနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ စာအုပ်ထူကြီးတွေကို တင်ထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စာအုပ်စင် တော်တော်များများဟာ အတုတွေပဲ။ အရက်ပုလင်းတွေ၊ တံမြက်စည်းတွေကို ထည့်ဝှက်ထားတဲ့ စင်တွေသာ ဖြစ်တယ်။ စင်တစ်ခုမှာတော့ ဟာရွန်း နားမလည်တဲ့ ဘာသာစကား တစ်မျိုးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်အစစ်တွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ စာအုပ်တွေထဲက ရုပ်ပုံတွေဟာလည်း ဟာရွန်း မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အဆန်းပြားဆုံးပဲ။ ဘာတူးက ရာရှစ်ကို လှမ်းပြောတယ်။

“စာပေကျမ်းဂန် နှံ့စပ်တဲ့ မစ္စတာရာရှစ် ခင်ဗျာ၊ ဆရာသမား အနေနဲ့တော့ ဒီစာအုပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားမယ် ထင်တယ်။ ဆရာသမားကို ဖျော်ဖြေဖို့အတွက်၊ ပြီးတော့ ဆရာသမားရဲ့ ကျနေတဲ့ စိတ်ကို မြှင့်တင်ဖို့အတွက် “ပုံပြင် စီးကြောင်းများရဲ့ သမုဒ္ဒရာ” လို့ လူသိများတဲ့ ပုံပြင် ပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကြီးပါ။ ဆရာသမားမှာ ပုံပြင်တွေ ကုန်ခန်းနေတယ် ဆိုရင် ဒီထဲမှာ အများကြီး ရှိတယ်”

“ကုန်ခန်းနေတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ” လို့ ရာရှစ်က ပျာယီးပျာယာနဲ့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ “ဂငယ်” မြို့မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘာတူး တစ်ယောက် အစောကြီးကတည်းက သိနေနှင့် ခဲ့သလား ဆိုပြီးတော့လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်သွားပါတယ်။ ဘာတူးက ရာရှစ်ရဲ့ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ပြောတယ်။

“အဖြစ်သည်းလွန်းတဲ့ မစ္စတာရာရှစ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ရယ်စရာ ပြောလိုက်တာပါ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပါ။ လေညင်းကြောင့် လွင့်သွားတဲ့ တိမ်လိုပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ဆရာသမားရဲ့ ဟောပြောပွဲကို ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ စောင့်စားနေကြတာပါ”

ဘာတူး ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော၊ ရာရှစ်ကတော့ စိတ်ဓာတ် ချုံးချုံးကျ သွားပြန်ပါတယ်။ တစ်နေ့တာအတွက် အနားယူဖို့ အချိန်ကျခဲ့ပါပြီ။ စစ်ယူနီဖောင်းဝတ် သင်္ဘောသားတွေက ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ကို အိပ်ခန်း လိုက်ပြတယ်။ အိပ်ခန်းတွေက ဧည့်ခန်းထက်တောင်မှ ပိုပြီး ခမ်းနား ထည်ဝါ နေပါသေးတယ်။ ရာရှစ်ရဲ့ အိပ်ခန်းအလယ်တည့်တည့်မှာ ဆေးသုတ်ထားတဲ့ ဥဒေါင်းရုပ် အကြီးကြီး တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ ဥဒေါင်းရုပ်ကြီးရဲ့ ကျောဘက် နေရာကို သင်္ဘောသားတွေက ဟန်ပါပါနဲ့ ဖယ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကြီးမားပြီး ဇိမ်ကျတဲ့ အိပ်ရာတစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာပါတယ်။ ရာရှစ်နဲ့ ကပ်လျက်အခန်းမှာ ဟာရွန်း အိပ်ရပါတယ်။ ဟာရွန်းရဲ့ အခန်းထဲမှာလည်း လိပ်ရုပ် အကြီးကြီး တစ်ခုရှိနေပြီး သင်္ဘောသားတွေက အဲဒီ လိပ်ကြီးရဲ့ အခွံကို ဖယ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အိပ်ရာတစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ အခွံ ခွာခံ ထားရတဲ့ လိပ်တစ်ကောင်ရဲ့ အပေါ်မှာ အိပ်ရာတစ်ခုတော့ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မသိုးမသန့် ဖြစ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ရှိသင့်တယ် ဆိုတာကို ပြန်သတိရပြီး -

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အရမ်း ကောင်းပါတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“အရမ်းကောင်းတယ် ဟုတ်လား”

သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်တဲ့ ဘာတူးက တံခါးဝကနေ လှမ်းအော်တယ်။

“မတော်တရော် ပြောတတ်တဲ့ ချာတိတ်ရေ၊ မင်း အခု ရောက်နေတာ

“အာရောဘီယံညများ + ၁” နော်။ အရမ်းကောင်းတယ် ဆိုတဲ့

စကားလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ အသည်းအသန်ကောင်း၊ မဟားတရား ကြီးကို ကောင်း၊ လုံးဝဥသံကို ကောင်း...ဆိုတာလောက်တော့ အနည်းဆုံး လုပ်စမ်းပါကွ”

ရာရှစ်က ဟာရွန်းကို လှမ်းကြည့်တယ်။

“တို့တစ်တွေ အခွင့်အရေးရတုန်း ဒီငနဲကို ရေကန်ထဲ ပစ်ချ လိုက်ရအောင်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ အကြည့်မျိုးပါပဲ။ ပြီးတော့ ရာရှစ်ကပဲ ဘာတူးရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားတွေကို ကြားဖြတ် ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာရွန်း ပြောသလိုပဲ အိပ်ခန်းတွေက အရမ်းကောင်းပါတယ်။

အခု ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာဝင်တော့မယ်ဗျာ။ ကောင်းသော ညပါ”

ဒီအခါမှာ ဘာတူးက ရှူးရှူးရဲ့ရဲ့နဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ မထွက် သွားခင်မှာ တစ်ချက်တော့ ထိုးနှက်လိုက်သေးတယ်။

“ပစ္စည်းကောင်းကို အရသာမခံတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရာတွေလည်း အလကား ဖြစ်ရတာပဲ။ ကျေးဇူး မတင်တတ်တဲ့ မစ္စတာရာရှစ်ရေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ ခင်ဗျား အလှည့်ပဲ။ ပရိသတ်တွေက ခင်ဗျားရဲ့ ဖျော်ဖြေမှုကို “အရမ်းကောင်းတာပဲ”

လို့ ပြောမလား စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အဲဒီညက ဟာရွန်း အိပ်မပျော်ဘူး။ သူ အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ ညဝတ်ရှပ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ပြီး လိပ်ရဲ့ ကျောခုံးပေါ်မှာ ဘယ်လိုမို့လိုက်၊ ညာလိုမို့လိုက် လုပ်နေခဲ့ပါတယ် (သူ့ရဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီဟာ ခရမ်းရောင် အကွက်အပြောက်တွေ ပါတဲ့ အနီရောင် အင်္ကျီ ဖြစ်ပါတယ်)။ တော်တော်ကြီး ကြာလို့ အိပ်ပျော်တော့မယ် အလုပ်မှာ ရာရှစ်ရဲ့ အခန်းထဲကနေ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ထွက်လာလို့ နိုးလာရပြန်တယ်။ တက္ခီကျွီ မြည်သံတွေ၊ မကျေမနပ် မြည်တွန် ရေရွတ်သံတွေ၊ ညည်းညူသံတွေ၊ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး အော်ပြော လိုက်တဲ့ စကားတွေ။

“ဘာမှ သုံးစားလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ငါ လုပ်နိုင်မယ် မထင်တော့ဘူး၊ ပြီးသွားပြီ၊ ငါ့ရဲ့ဘဝ ကိစ္စတုံးပြီ”

ဟာရွန်းက အခန်းနှစ်ခုကို ဆက်ထားတဲ့ တံခါးဆီ ခြေဖော့ သွားလိုက်ပြီး တံခါးကို မသိမသာလေး ဟလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချောင်းကြည့် လိုက်ပါတယ်။ ရာရှစ်ဟာ အပြာရောင် ညဝတ်ရှပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီး ဥဒေါင်း ခုတင်ကို ပတ်လျှောက်နေတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ် နေတယ်။ ကြမ်းခင်း သစ်သားပြားတွေက တက္ခီကျွီနဲ့ မြည်နေတယ်။

“သူ့ကို ချီးမြှောက်တဲ့ ပုံပြင်တွေပဲ ပြောပေးပါတဲ့။ ငါဟာ ဉာဏ်ပညာအိုးရာရှစ်ပဲ၊ သူတို့ ခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းလို့ရတဲ့ ပြာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာကလည်း ပြဿနာနဲ့ စင်ပေါ်ရောက်ရင်ငါ့ ပါးစပ်က ကျီးအ လှည်းနင်းသလို ဖြစ်နေမှာ။ အဲဒီကျတော့ သူတို့က ငါ့ကို ပါးပါး လိုးပစ်

ကြလိမ့်မယ်။ ငါ့ဘဝလည်း ကိစ္စတုံးသွားလိမ့်မယ်။ နိဂုံးချုပ်ပဲ။ ဒါက
 လည်း ငါ့ကိုယ်ငါ လှည့်စားနေတာထက်စာရင် ပိုကောင်းသေးတယ်။
 ငါ့ရဲ့ ပုံပြောဆရာဘဝကို စွန့်လွှတ်၊ အငြိမ်းစားယူ၊ ပြီးတော့ အသင်းဝင်
 ထားတာကိုလည်း ဖျက်ပစ်ရမယ်။ ငါ့ဆီမှာ မှော် မရှိတော့ဘူး။ ဟိုမိန်းမ
 ထွက်သွားပြီးကတည်းက ငါ့ရဲ့မှော်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီ”

လို့ရာရှစ်က တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေပါတယ်။

အဲဒီနောက် အခန်းချင်းဆက် တံခါးဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး
 အကျယ်ကြီး အော်ပြောတယ်။ “အဲဒီမှာ ဘယ်သူလဲကွ” ဟာရွန်းအတွက်
 တခြား ရွေးချယ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် “သားပါ၊ အိပ်မပျော်လို့၊
 လိပ်ရုပ်ကြီးကြောင့်ဖြစ်မယ်” ဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “တစ်မျိုးကြီးပဲ”
 လို့လည်း သူ ဖြည့်ပြောလိုက်တယ်။

ရာရှစ်က စိတ်ပါလက်ပါ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“ရယ်တော့ ရယ်ချင်စရာပဲ။ အဖေ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါင်းရုပ်ကြီး
 ကြောင့် ပြဿနာ တက်နေတာ။ အဖေ့အတွက်ကျတော့ လိပ်က တော်သေး
 တယ်။ သားကော ငှက်ရုပ်ကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငှက်ရုပ်က ပိုကောင်းတာပေါ့။ ငှက်ရုပ်က ပိုအဆင်ပြေတယ်”

လို့ ဟာရွန်းက ဝန်ခံလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ရာရှစ်နဲ့ ဟာရွန်းတို့ အိပ်ရာချင်း လဲလိုက်ကြပါတယ်။
 ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီညက “အာရေဘီယံ ညများ + ၁” သင်္ဘောဆီကို
 ရေနတ်သား ရောက်လာပြီး ဒေါင်းအိပ်ခန်းထဲကို တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်
 လာတဲ့အခါမှာ အိပ်မပျော်နိုင်သေးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ရဲ့
 မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေတာနဲ့ ကြုံလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့
 အဲဒီကောင်လေးရဲ့ အရွယ်အစားဟာ ရေနတ်သားရဲ့ အရွယ်အစားနဲ့ တစ်ညီ
 တည်းပဲ။

ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောရရင်တော့ ဟာရွန်း တစ်ယောက် အိပ်ပျော်ခါနီး
 ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ကြမ်းခင်းရဲ့ တကျိကျိ မြည်သံ၊ စကား ရေရွတ် ပြောဆိုသံ၊

ညည်းညူသံတွေ ထွက်လာပြန်တယ်။ ဟာရွန်း ပထမ တွေးမိတာက သူ့အဖေတော့ လိပ်ရုပ် ခုတင်ပေါ်မှာလည်း အိပ်လို့မရ ဖြစ်နေပြန်တယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆူညံသံတွေဟာ ဟိုဘက် အခန်းထဲကနေလာတာ မဟုတ်ဘဲ သူ့ရဲ့ ရေချိုးခန်းထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာနေတာ ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ရေချိုးခန်းတံခါးက ပွင့်နေပြီး မီးလည်း လင်းနေတယ်။ ဘေးဘီဝဲယာကို သူ ကြည့်လိုက်တော့ ရေချိုးခန်း အဝမှာ ရပ်နေတဲ့ အရိပ်တစ်ခုကို သူ မြင်လိုက်ရတယ်။ စကားလုံးအားဖြင့် ဖော်ပြဖို့ မလွယ်လောက်အောင် အံ့အားသင့်စရာကောင်းတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအရာရဲ့ ဦးခေါင်းက အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ကြက်သွန်နီကြီး တစ်လုံးနဲ့ တူပြီး ခြေထောက်တွေက ခရမ်းသီးကြီးတွေနဲ့ တူပါတယ်။ လက်တစ်ဖက်မှာ လက်နက်ကိရိယာ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာတစ်လုံးကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်မှာ ခွရှင်တစ်ချောင်းလို့ ထင်ရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားတယ်။ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တစ်ယောက်များလား။

ဟာရွန်းက ရေချိုးခန်းဘက်ဆီကို ခြေဖော့ပြီး သွားလိုက်တယ်။ ရေချိုးခန်းထဲကို ရောက်နေတဲ့ အဲဒီအရာဟာ တစ်စုံတစ်ခုကို မနားစတမ်း ရေရွတ် ပြောဆိုနေပါတယ်။

“တပ်လိုက် ဖြုတ်လိုက်နဲ့ အလုပ်ကို ရှုပ်နေတာပဲ။ ငနဲသားက ဒီကို ရောက်လာတော့ တပ်ဆင်ရေးလုပ်ဖို့က ငါ့တာဝန် ဖြစ်ရပြန်ရော။ ငါ့မှာ အလုပ် ဘယ်လောက်ပဲများများ သူ့အလုပ်ကို ပြီးအောင် လုပ်ပေးပေါ့လေ။ ပြီးတော့ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ငနဲသားက အသင်းဝင်ထားတာကို ဖျက်လိုက်ပါလေရော။ ဒီတော့ တပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို ပြန်ဖြုတ်ပေးဖို့က ငါ့တာဝန်ပဲ ဖြစ်ရပြန်တယ်။ ချက်ချင်းသွားဖြုတ် ဆိုတာချည်းပဲ။ အဲဒီလောက် တောင် လောနေတာ မသိရင်ဘဲ တစ်နေရာရာမှာ မီးလောင်နေတဲ့ ပုံစံမျိုး။ ကဲ... အဲဒီပစ္စည်း အစုတ်ပလုတ်ကို ငါ ဘယ်နေရာမှာ တပ်ထားခဲ့ပါလိမ့်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဝင်ကလိ သွားသေးသလား။ ဒီခေတ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ နည်းလမ်းတကျ လုပ်ရမယ်။ ရေပူထုတ်ပေးတဲ့ ရေပိုက်ခေါင်း ရှိမယ်၊ ရေအေး ထုတ်ပေးတဲ့ ရေပိုက်ခေါင်း ရှိမယ်၊ အဲဒီ နှစ်ခုရဲ့အကြား အလယ်လောက်ကို သွားရမယ်။”

ပြီးရင် အပေါ်ဘက်ကို ခြောက်လက်မ လောက်သွားရမယ်။ ဒါဆိုရင် ဒီငနဲသားရဲ့ “ပုံပြင် ရေပိုက်ခေါင်း” ကို တွေ့ပြီ။ အိုး... “ပုံပြင် ရေပိုက်ခေါင်း” မရှိတော့ပါလား။ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ ခိုးသွားပြီလား။ အိုး... ဒါက ဘာများပါလိမ့်။ ဟားဟား...တွေ့ပြီကွ။ မင်းက ငါ မမြင်အောင် ပုန်းဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဖြတ်တောက်ရေး လုပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ”

အဲဒီအရာက အခုလို အင်မတန် ပြောင်မြောက်တဲ့ တစ်ဦးတည်း စကားပြောခန်းကို လုပ်ဆောင်နေတုန်းမှာ ဟာရွန်းက သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တံခါးပေါင်ကို ကျော်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲကို တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်ခွင့် ရတယ်။ သူ မြင်လိုက်ရတဲ့ အရာကတော့ ရှေးကျတဲ့ပုံစံ ရှိတဲ့ လူခပ်သေးသေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ အဲဒီလူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ဟာရွန်းလောက်ပဲ။ ခရမ်းရောင် ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ပေါင်းထားပြီး (အဲဒီ ခေါင်းပေါင်းကြီးကြောင့်ပဲ သူ့ရဲ့ ဦးခေါင်းဟာ ဧရာမ ကြက်သွန်နီကြီးတစ်လုံးနဲ့ တူနေတာပေါ့)၊ ခြေချင်းဝတ် နေရာမှာ ဖောင်းဖောင်းကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ပိုးသား ဘောင်းဘီရှည် ပွပွကြီးတွေကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားတယ် (အဲဒီ ဘောင်းဘီတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေက ခရမ်းသီးကြီးတွေနဲ့ တူသွားတာပေါ့)။ အဲဒီလူမှာ အထင်ကြီးလောက် စရာကောင်းတဲ့ ပါးမြိုင်းမွေးတွေလည်း ရှိတယ်။ ပါးမြိုင်းမွေးတွေက တစ်မျိုး ထူးခြားစွာ ဆိုသလိုပဲ နူးညံ့ဖျော့တော့တဲ့ ကောင်းကင်ပြာရောင် ဖြစ်ပါတယ်။

အပြာရောင် ပါးမြိုင်းမွေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တာမို့ ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ စပ်စုလိုစိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး အရှေ့ဘက်ကို နည်းနည်း တိုးလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ သူရပ်နေတဲ့ ကြမ်းခင်းပြားက ကျိဆိုပြီး အသံ အကျယ်ကြီး မြည်သွားပါတော့တယ်။ ဒီအခါမှာ ပါးမြိုင်းမွေး အပြာရောင်နဲ့ လူဟာ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို သုံးကြိမ် သုံးခါ လှည့်လိုက်ပြီး ပျောက်ကွယ် သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမန်းကတမ်း လုပ်လိုက်ရလို့ ထင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ခွရှင်က ပြုတ်ကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဟာရွန်းက ရေချိုးခန်းထဲကို ပြေးဝင်ပြီး ခွရှင်ကို ကောက်ယူကာ သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ဖိကပ်ထားလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အပြာရောင် ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ လူဟာ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး တော်တော်လေး ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ပေါ်လာတယ် (ဟာရွန်း အတွက်ကတော့ ယခု အဖြစ်အပျက်တွေအပေါ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။ တကယ်ဆို သူ့အနေနဲ့ အခုလို ကိုယ်ထင်ပြတာမျိုးကို တွေ့မှ မတွေ့ဖူးပဲကိုး)။

“ကဲ တော်ပြီ၊ တန်ပြီ၊ လုံလောက်ပြီ၊ ပွဲပြီးသွားပြီ။ တရားသဖြင့် လုပ်ကြရအောင်။ အဲဒီပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ”

လို့ အပြာရောင် ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ လူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောတယ်။
“ပေးဘူး”

လို့ ဟာရွန်းက ပြန်ပြောတယ်။

“အဲဒီ ဖြတ်တောက်ရေး ကိရိယာကို ငါ့ဆီ လှမ်းပေးလိုက်ပါ။ မူလပိုင်ရှင်ထံ ပြန်လည်အပ်နှင်းလိုက်ပါ။ အရုံးပေးလိုက်တော့၊ အလျှော့ ပေးလိုက်တော့၊ လက်မြှောက်လိုက်တော့”

လို့ အဲဒီလူက ခွရှင်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောပြန်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ဟာရွန်း သတိပြုမိလိုက်တာကတော့ သူ့ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ အရာဟာ ခွရှင်တစ်ချောင်းနဲ့ သိပ်ပြီး မတူလှဘူး ဆိုတာကိုပဲ။ အပြာရောင် ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ လူရဲ့ ဦးခေါင်းက တကယ့်တကယ်မှာ ကြက်သွန် ဥနီကြီးတစ်လုံး မဟုတ်သလိုပေါ့လေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင်တော့ ဒီကိရိယာပစ္စည်းဟာ ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့်တော့ ခွရှင်နဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အမာစား မဟုတ်ဘဲ ပျော့ပျောင်းတဲ့ သဘော ရှိတယ်။ ဒီကိရိယာကို အကြောအမျှင်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာနဲ့ လုပ်ထားပြီး အရောင်အသွေး စုံလင်တဲ့ အရည်တွေက အဲဒီ အကြောအမျှင်တွေထဲမှာ လှည့်ပတ် စီးဆင်း နေပါတယ်။ မမြင်ရတဲ့ တန်ခိုးဩဇာ တစ်စုံတစ်ရာက ဖွဲ့စည်း လုပ်ဆောင် ပေးထားသလို ဖြစ်ပါတယ်။ အင်မတန်မှပဲ လှပ ပါတယ်။

ဟာရွန်းက ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား ဒီအခန်းထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ ဆိုတာကို မပြော ပြမချင်း ပြန်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားက ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာလား။ ကျွန်တော် ရဲ့ကို ခေါ်လိုက်ရမလား”

ဒီအခါ အဲဒီလူက သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်မို့ ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ပိတ်ပင်ထားတဲ့ သတင်းအချက်အလက်ပါ။ သက်ဆိုင်သူသာ သိခွင့် ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ သူများပစ္စည်းကို ယူထားပြီး ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကို သူခိုးလို့ ပြန်စွပ်စွဲတတ်တဲ့ ခရမ်းရောင် အကွက်တွေပါတဲ့ အနီရောင် ညဝတ်အင်္ကျီနဲ့ လူလည်ကလေးတွေဆိုရင် ပိုပြီးတော့မှ သိခွင့် မရှိပါဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေကို နှိုးလိုက်မယ်” လို့ ဟာရွန်းက ပြန်ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။

“ဒါတော့ မလုပ်နဲ့။ လူကြီးတွေ ပါလို့ မဖြစ်ဘူး။ စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းအရ တားမြစ်ထားလို့ပါ။ ဒီကိစ္စက ငါလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ထက်တောင် ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ငါ သိတယ်၊ ဒီနေ့ဟာ အကုသိုလ်နေ့ ဆိုတာကို ငါ သိတယ်” လို့ ပါမြိုင်းမွေး အပြာရောင်နဲ့လူက ညည်းတွားပြီး ပြောတယ်။

“ခင်ဗျား ရှင်းပြတာ နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော် စောင့်နေတယ်နော်” လို့ ဟာရွန်းက ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အဲဒီလူက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ပြီး ယုံကြည်ချက် အပြည့်နဲ့ ပြောတယ်။

“ငါဟာ ‘အစ်ဖ်’ လို့ အမည်ရတဲ့ ရေနတ်သားပဲ။ ‘ပုံပြင် စီးကြောင်းများရဲ့ သမုဒ္ဒရာ’ ဆိုတဲ့ အရပ်ကနေ လာတာ”

ဟာရွန်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်သွားတယ်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေ ပြောပြဖူးတဲ့ နတ်သား တွေထဲက နတ်တစ်ပါး ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား။”

လို့ သူ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

အဲဒီလူက တစ်ချက် ဦးညွတ်ပြလိုက်ပြီး ပြောပါတယ်။

“ပုံပြင်ပင်လယ်ထဲက ပုံပြင်ရေတွေကို ပို့ဆောင်ပေးရသူ ဆိုပါတော့။ အဲဒါ အတိအကျပဲ၊ လုံးဝထပ်တူပဲ၊ တခြား မရှိ၊ အဲဒါ ငါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာတော့ အားနာပါရဲ့။ မင်းရဲ့ အဖေက ငါ့ရဲ့ ဝန်ဆောင်မှုကို မလိုအပ် တော့ဘူးတဲ့။ ပုံပြင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို သူ ဖြတ်တောက်လိုက် ပြီ။ စည်းဝိုင်းထဲကို ပဝါ ပစ်လိုက်ပြီ၊ အောင်ဖျာလိပ်သွားပြီ။ အသင်းဝင်

ထားတာကို သူ ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ခေါက် ငါ ဒီမှာ ရောက်နေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကတော့ ဖြတ်တောက်ရေးကို လုပ်ဆောင် ဖို့ပါပဲ။ ဒီတော့ကာ ငါ့ရဲ့ ပစ္စည်းကို ပြန်ပေးပါ”

“အရမ်းမလောပါနဲ့” လို့ ဟာရွန်းက ပြောလိုက်တယ်။ ရေနတ်သား ဆိုတာတွေတင် တကယ်ရှိနေတာ မဟုတ်ဘဲ ပုံပြင်ပင်လယ် ဆိုတာဟာလည်း ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်သက်သက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို သိလိုက်ရတဲ့အတွက် ဟာရွန်းရဲ့ ခေါင်းဟာ ချာချာလည် နေပါတော့တယ်။ ရာရှစ်က ပုံပြောဆရာ ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာကိုပါ သိလိုက်ရတာကြောင့် ဟာရွန်း တစ်ယောက် အာစေးမိသွားပါတယ်။

“ခင်ဗျား ပြောတာကို ကျွန်တော် မယုံဘူး။ ကျွန်တော့် အဖေက ခင်ဗျားကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်ပြီး ပြောတာလဲ။ ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတဲ့ ဥစ္စာကို”

လို့ ဟာရွန်းက ရေနတ်သား အစ်ဖ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အစ်ဖ်က ပခုံး တွန့်လိုက်တယ်။ “သူ ဆက်သွယ်နေကျ နည်းလမ်း အတိုင်းပဲပေါ့။ P2C2E နည်းလမ်းနဲ့လေ”

“အဲဒါ ဘယ်လို နည်းလမ်းမျိုးလဲဗျ”

အစ်ဖ်က မချိုမချင် မျက်နှာပေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒါက ရှင်းပါတယ်လေ။ P2C2E ဆိုတာ Process Too Complicated to Explain (လူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ တော်တော် ခက်တဲ့ နည်းလမ်း) ပေါ့” အစ်ဖ်ရဲ့ အဖြေကြောင့် ဟာရွန်း တော်တော်လေး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအခါမှာ အစ်ဖ်က ဖြည့်ပြီး ပြောတယ်။

“မင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြရရင်တော့ အတွေးလှိုင်းတွေကို အသုံးချရတဲ့ ကိစ္စလည်း ပါတယ်ပေါ့လေ။ ငါတို့က မင်းအဖေရဲ့ အတွေး တွေကို ဖမ်းယူ နားထောင်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါက အဆင့်မြင့်တဲ့ နည်းပညာ တစ်ခုပဲ”

“အဆင့်မြင့်တာတွေ ဘာတွေ မသိဘူးဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျားတို့ လွဲနေပြီ”

ဟာရွန်းက ခွန်းတုံ့ပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ တွေးတာ မှားနေပြီ၊ နားလည်မှုတွေ လွဲနေပြီ”
 သူ ပြောဆိုနေပုံက ရေနတ်သားရဲ့ ပြောဆိုပုံနဲ့တူနေတာကို
 ဟာရွန်း သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို ပြောဆိုပုံတွေ
 ပျောက်သွားအောင် သူ့ရဲ့ ခေါင်းကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောပါတယ်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေက ပုံပြောတာကို မစွန့်လွှတ်သေးပါဘူးဗျ။
 သူ့ရဲ့ ပုံပြင်ရေတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဖြတ်တောက်လို့ မဖြစ်သေးဘူး”

“အမိန့်အရ လုပ်ရတာဟေ့။ မေးခွန်း ထုတ်စရာရှိရင် ထိန်းသိမ်း
 ကြီးကြပ်ရေးမှူးကြီးကိုသာ ဆက်သွယ်ပါ”

လို့ အစ်ဖ်က ပြန်ပြောတယ်။

“ဘာကို ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်တာလဲဗျ”

ဟာရွန်းက ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“လူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ တော်တော်ခက်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ကို
 ထိန်းသိမ်း ကြီးကြပ်တာပေါ့။ လိပ်စာက P2C2E ဌာန၊ ဂျပံမြို့တော်၊
 ကာဟာနီဂြိုဟ်။ ပင်လယ်ဖျံကြီးသို့ ဆိုပြီးသာ လိပ်မူလိုက်ပေတော့”

(“ကာဟာနီ” ဆိုတဲ့ ဟင်ဒူစတန်နီ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က
 ပုံပြင် ဖြစ်ပါတယ်။)

“ပင်လယ်ဖျံကြီး ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ငါပြောတာကို မင်း သေသေချာချာ နားမထောင်ဘူး၊ ဂျပံ
 မြို့တော်က P2C2E ဌာနမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက အများကြီး
 ကွ။ လူတော်တွေပါပဲ။ အဲ... ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ရေးမှူးကတော့ တစ်ယောက်
 ပဲ ရှိတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက အသိပညာရှင်တွေ ဖြစ်ပြီး၊ ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ရေး
 မှူးကတော့ ပင်လယ်ဖျံကြီး ဖြစ်တယ်။ ကဲ...နားလည်ပြီလား”

အစ်ဖ်ဆီက ရသမျှ သတင်း အချက်အလက်တွေကို ဟာရွန်း
 သေသေချာချာ မှတ်သားထားတယ်။ အစ်ဖ်ကို သူ မေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီ ပင်လယ်ဖျံကြီးဆီကို စာ ဘယ်လို ပို့ရသလဲ”

ဒီအခါမှာ အစ်ဖ်က ခပ်ဖွဖွ ရယ်မောပြီး ပြန်ပြောတယ်။

“ဘယ်လိုမှ ပို့လို့ မရဘူး။ တွေ့လား၊ ငါတို့ရဲ့ အကြံအစည်က
 ဘယ်လောက် လှသလဲ ဆိုတာ”

“ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုံပြင်ရေကို ဖြတ်တောက် လိုက်ပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေက ပုံပြင်တွေ ပြောနေနိုင်ဦးမှာပဲ”

လို့ ဟာရွန်းက ပြန်ပက်ပါတယ်။
အစ်ဖ်က ပြောတယ်။

“ပုံပြင်ဆိုတာ လူတိုင်း ပြောနိုင်တဲ့ အရာပဲ။ လူလိမ် လူညာ တွေ၊ ကလိမ်ကကျစ်တွေလည်း ပြောနိုင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတဲ့ အမယ်ကောင်းတွေ ပါဝင်တဲ့ ပုံပြင်မျိုး အတွက်ကျတော့ တကယ့် ပုံပြော ဆရာကြီးတွေတောင်မှ ပုံပြင်ရေကို အားကိုးရတယ်။ မော်တော်ကား မောင်းသလိုပဲ ပုံပြောတယ် ဆိုရာမှာလည်း ဓာတ်ဆီလိုတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်ဆီကတော့ ပုံပြင်ရေပဲ။ အဲဒါ မရှိရင် စိတ်ဓာတ်လှုံ့ဆော်မှုတွေ ပျောက်ကုန်ရောပဲ”

ဟာရွန်းက ပြန်ပြီး ငြင်းခုံတယ်။

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ယုံရမှာလဲ။ ဒီရေချိုးခန်းထဲကို ကြည့်တော့လည်း ရေချိုးဇလုံရယ်၊ အိမ်သာ ရယ်၊ လက်ဆေးဇလုံရယ်၊ ပြီးတော့ ပုံမှန် မြင်တွေ့နေကျ ရေပိုက်ခေါင်း တွေရယ်၊ တစ်ခုက ရေပူအတွက်၊ နောက် တစ်ခုက ရေအေးအတွက်၊ အားလုံး ပုံမှန်ပဲလေ”

ဒီအခါမှာ အစ်ဖ်က လက်ဆေးဇလုံရဲ့ အပေါ်ဘက် ခြောက်လက်မ လောက်နေရာကို ညွှန်ပြပြီး “ဒီနေရာကို စမ်းကြည့်စမ်း။ ပြီးတော့ ဖြတ်တောက်ရေး ကိရိယာကို ယူပြီး ခေါက်ကြည့်လိုက်” လို့ ဟာရွန်းကို ပြောပါတယ်။ ဒီလူတွေ ဘာတွေ လှည့်ဖြားဦးမလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ အတူ အစ်ဖ် ပြတဲ့နေရာကို ခွရှင်နဲ့ ခေါက်ကြည့်ဖို့ ဟာရွန်း ချိန်ရွယ်လိုက်တယ်။ အစ်ဖ်ကိုလည်း နောက်ဆုတ်နေလို့ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ဘာမှ မရှိတဲ့ နေရာကို ခွရှင်နဲ့ အားရပါးရ လှဲရိုက်လိုက်တယ်။ ဒေါင်ဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်လာပါတော့တယ်။ အလွန်တရာ မာကျောပြီး မျက်စိနဲ့လည်း လုံးဝမမြင်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရိုက်မိသွားတာ ဖြစ်ပါ တယ်။

အစ်ဖ်က သွားဖြဲ ရယ်ပြီး ပြောတယ်။

“ဒေါင်ခနဲပဲဗျာ။ အဲဒါ ပုံပြင်ရေပိုက်ခေါင်းပဲပေါ့”

ဟာရွန်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ ရှုပ်နေတုန်းဗျ။ အဲဒီ ပုံပြင်သမုဒ္ဒရာ ဆိုတာကြီး ကကော ဘယ်မှာတုံး။ ပြီးတော့ ပုံပြင်ရေတွေက အခုလို မျက်လုံးနဲ့ မမြင်ရတဲ့ ရေပိုက်ခေါင်းဆီကို ဘယ်လို ရောက်သလဲ။ ရေပိုက်တွေကိုရော ဘယ်လို ဆက်သွယ်ထားသလဲ”

လို့ သူ မေးလိုက်တယ်။ ဉာဏ်များတဲ့ အစ်ဖ်ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ အရောင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားတာကိုလည်း သူ သတိထားလိုက်မိတယ်။ ဟာရွန်း ဘာသာပဲ သူ မေးတာကို သူ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မပြောနဲ့တော့ သိပြီ၊ လူနားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ တော်တော် ခက်တဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်ပဲ မဟုတ်လား”

“ပစ်မှတ်ကို ထိတယ်ဟေ့၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ မှန်အောင် ပြောနိုင် တယ်၊ အမှတ်ပြည့်ပဲ၊ ကွက်တိပဲ”

လို့ အစ်ဖ်က ပြောတယ်။

ဟာရွန်းခါလီဖာဟာ သူ့ရဲ့ ဘဝအတွက် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်လာမယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချလိုက်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးသလောက် ပြတ်သားမှုလည်း အပြည့်ရှိတဲ့အသံနဲ့ သူ ပြောတယ်။

“မစ္စတာအစ်ဖ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပင်လယ်ဖျံကြီးဆီ ခေါ်သွားပေးပါ။ ဒါမှလည်း ကျွန်တော့် အဖေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွဲမှားနေတဲ့ ကိစ္စကို ပြုပြင်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အချိန် မနှောင်းခင်သာ ခေါ်သွားပေးပါ”

အစ်ဖ်က သူ့ရဲ့ လက်တွေ့ကို ဆန့်တန်းလိုက်ပြီး ခေါင်းခါပြတယ်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်လို့ မရဘူး၊ စာရင်း မရှိဘူး၊ အိမ်မက်လေးတောင် မက်မနေနဲ့တော့။ ပုံပြင် စီးကြောင်းတွေရဲ့ သမုဒ္ဒရာကမ်းစပ်က ဂျပံ မြို့တော်ကို သွားခွင့် မရှိပါဘူး။ ဒါကို လုံးဝ တားမြစ်ထားတယ်၊ ရာနှုန်းပြည့် ပိတ်ပင်ထားတယ်၊ တရားဝင် ခန့်အပ်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက လွဲရင်ပေါ့လေ၊ ဥပမာ ငါ့လိုလူမျိုးပေါ့၊ မင်းဆိုရင်တော့ လုံးဝကို စဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ နောင်ဆယ်သက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဆရာ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့” ဟာရွန်းက လေချိုလေးနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“ဒီပစ္စည်းလေး မပါဘဲနဲ့ ပြန်ပေတော့ဗျာ”

ဟာရွန်းက သူ့ရဲ့ လက်ထဲက ဖြတ်တောက်ရေးကိရိယာကို အစ်ဖ်ရဲ့ မျက်နှာရှေ့မှာ ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောတယ်။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟိုကလူတွေ ခင်ဗျား အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားမလဲဆိုတာ”

အဲဒီနောက် ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာဘဲ အကြာကြီး တိတ်ဆိတ် သွားတယ်။

ရေနတ်သားက ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ ချောင်ပိတ်မိသွားပြီ။ မင်း ပြောသလို လုပ်ကြတာပေါ့။ ကဲ၊ လှုပ်ရှားကြစို့၊ ရွှေကြစို့၊ လစ်ကြစို့။ ငါပြောချင်တာက သွားမယ် ဆိုရင်လည်း သွားလိုက်ကြစို့”

ဟာရွန်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားတယ်။ ထစ်ထစ်အအနဲ့ သူ ပြန်မေးတယ်။ “အခုလား”

“အခုပေါ့” လို့ အစ်ဖ်က ပြန်ပြောတယ်။ ဟာရွန်းက အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှူသွင်းလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် အစ်ဖ်ကို သူ ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ၊ အခုပဲ သွားလိုက်ကြစို့”

